

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

Svetci – živi tumači
Isusa Krista

Za kršćanina
svetost nije izbor

Gospin odgoj za mir

ŽELIMO
NASLJEDOVATI
MARIJU

NE MOŽEMO SAMI!

ŽIVIMO U VREMENU MILOSTI

PRIMJER SVETOSTI

MUCANJE NA PRAGU
TVOJEGA KRALJEVSTVA

EUROPA -
IDENTITET I POSLANJE

Draga djeco! Vratite se molitvi, jer tko moli, ne boji se budućnosti. Tko moli, otvoren je životu i poštije život drugih. Tko moli, dječice, osjeća slobodu djece Božje i radosna srca služi na dobro bratu čovjeku. Jer Bog je ljubav i sloboda. Zato, dječice, kad vas žele staviti u okove i vama se služiti, to nije od Boga, jer Bog je ljubav i daje svoj mir svakom stvorenju. Zato me posla da vam pomognem da rastete na putu svetosti. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilij Totin
e-mail: mario.vasilij@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba preplate

Nikolina Šivrić
e-mail: preplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Marin

Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar

Tisk
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja preplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK i €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za svu valutu iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH
e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, Internet: www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode dogadaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesna, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnicu: Arhiv ICMM

Gospina škola

Svetci – živi tumači Isusa Krista, FRA T. PERVAN

Za kršćanina svetost nije izbor, FRA S. MABIĆ

Gospin odgoj za mir, FRA M. ŠAKOTA

Ne možemo sami!, I. ŠARAC

Živimo u vremenu milosti, S. ČOVIĆ-RADOJIĆ

Želimo naslijedovati Mariju, T. GAŽIOVA

Događanja

Primjer svetosti, P. TOMIĆ

Mucanje na pragu Tvojega Kraljevstva, FRA A. Vučković

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Vjernik vs. korona-kriza, M. MILETIĆ

Tko moli, ne boji se budućnosti, K. MILETIĆ

In memoriam

Fra Leonard Oreč – 20 godina poslije, D. ĆUTUK

Teološki podlistak

Europa – identitet i poslanje, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Beatifikacija, kanonizacija, proglašenje blaženim/svetim, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji **Glasnika mira**, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Fra Slavko Barbarić - primjer svetosti

Nanizalo se ove crkvene godine, unatoč pandemiji, nekoliko velebnih slavlja u Međugorju koja su ponovno obnovila nadu među nama, ali i diljem svijeta dokle dopiru hodočasničke duhovne kapilare. Prohujala je i 40. obljetnica, dugo i bremenito vrijeme, u kojem nas Kraljica mira poziva da naučimo kako prepoznati i pobijediti grijeh i uskladiti vlastitu dušu s Njezinim Sinom. Otišao je od nas nadbiskup Henrik Hoser. U franjevačku provinciju stupila su četvorica međugorskih mladića. Tisuće mladih pohodili su Majku, a nebrojno mnoštvo stalo je pred Gospodina kroz sakrament pomirenja. Međugorje nije zagušila pandemija – još uvijek je trajni izvor obnove i milosti.

Iza nas je svetkovina Svih svetih Dan je to u kojem se spominjemo svih onih koji su za života nastojali živjeti ideal koji nam je ostavio Isus Krist. Crkva ih pred nas stavlja kao uzore kako bi se njima nadahnjivali. Osobito su nam danas kada nam se sve više nameću primjeri sumnjivih vrijednosti – potrebeni zorni primjeri. 24. studenoga sjećamo se prijatelja i učitelja fra Slavka Barbarića. Na sprovodnoj misnoj homiliji tadašnji provincijal fra Tomislav Pervan je istaknuo: „Dragi naš fra Slavko! Zahvalni smo Bogu što smo te imali. Zahvalni smo mu što te je pozvao u ovu franjevačku zajednicu. Zahvalni smo mu za sve darove kojima te obdario i koje si maksimalno iskoristio. Zahvalni smo tvojoj obitelji što te darovala ovoj Provinciji u kojoj ćeš biti jedan od svjetlih likova. Vjerujemo da u tebi imamo u nebesima i zagovornika i pomoćnika i zacijelitelja svih onih rana koje tiše ovaj narod i ovu Crkvu, a ujedno i pomiritelja koji prosi Kristov mir, mir Krista Kralja za sve nas.“

Bio je naš fra Slavko poput gromobrana u svim međugorskim mukama i radostima. Znao je da je odgovor u obraćenju srca, i to ne samo našem vlastitom obraćenju, već i obraćenju srca svih onih što stoje oko nas, prijatelja i neprijatelja. Radio je iznimno mnogo i predano kao malo tko. Govorio je i pisao snažno i jasno o brojnim stvarima: o ljepoti ljudske osobe, o našoj sklonosti k ludosti, našoj potrebi za istinom i za milosrđem. Osvjetljavao je umove vjernika i sumnjivaca, sokolio brojna srca i na dostoјanstvo izvodio brojne duše. Tko ga je god slušao, osjećao je Božju ljubav, bio suočavan sa zahtjevnim kršćanskim životom, ali i s istinskom ljepotom vječnoga Kraljevstva Božjeg.

Fra Slavko nas je učio da pouzdanje ne dolazi samo po sebi. Ono raste, kako ga primjenjujemo. Sjećajući se fra Slavka, valja nam obnoviti bas pouzdanje u kakvim se god prilikama nalazili – u običnim, a ponekad i neobičnim životnim kušnjama. Svatko od nas kroz njih prolazi i svatko može u njima naći prigodu disciplinirati svoje misli i kretanja srca.

Crkva naglašava da do konačnoga stizanja u vječnu Domovinu, živimo u svijetu u kojemu obnova u Kristu još uvijek traje. Važna je duhovna praksa osobito po našim velikim katoličkim svetištima, a tu se usudimo ustvrditi da je Međugorje na visini povijesne i duhovne zadáće.

SVETCI

– ŽIVI TUMAČ ISUSA KRISTA I ZRCALJENJE EVANĐELJA

FRA TOMISLAV
PERVAN

Iza nas je svetkovina Svih svetih i Dušni dan, kad smo se sjetili svih dragih i preminulih. Sagledamo li svoj planet te ljudsku povijest, možemo reći kako živimo na divovskoj nekropoli. Golemom gradu mrtvih. Čovječanstvo komu pripadamo velikim je svojim dijelom silno mnoštvo preminulih. Koliko je ljudi živjelo na ovom planetu prije nas, koliko ih se vratilo u prah i pepeo? Teško je ponuditi bilo kakvu brojku. Možda je to deset puta veća znamenka od danas živućih na planetu, možda sedamdeset milijarda, možda i više. Pa i kad bismo i znali, brojke ostaju brojke, nemaju na nas nikakva učinka. Tek kad se krećemo između grobova, na grobljima, kad koračamo pored nadgrobnih spomenika pokojnika koje smo poznavali, kad ih prebiremo ili tražimo u mašti ili svojim očima, kad im darujemo svoju pozornost, kad bacimo pogled unatrag, spopada nas melankolija, sjeta, padne i pokoja suza.

Preminuli su možda naši najmiliji, roditelji, prijatelji, poznanici. Preminuli su i velikani duha i srca, koje znamo iz knjiga ili njihovih ostvarenja, koji su nam pred očima živi, koji nam i danas govore, preko medija glazbe, umjetnosti, slike, građevina, velikih hramova. Čovjek je sposoban žalovati, on je sposoban uočiti usjek koji stvara smrt u našim svijestima i očima. Stoga je naša kultura bogata znakovima sjećanja na pokojnike, na smrt. Ali očito nije lako izdržati znanje i svijest o smrti, svijest o pokojnicima. Ta nas istina svakodnevno dira.

Je li čovjek biće određeno umrijeti ("Sein zum Tode") kako tvrde filozofi egzistencije, ili pak nosimo u sebi dublji smisao? Prošlo je vrijeme "velikih narativa" (J.-F. Lyotard), čovjek postmoderne kuša osobno pronaći smisao vlastite egzistencije. Može se to dogoditi u svakodnevnim osmišljavanjima života, u obitelji, brizi za siromahe i slabije, danas u pandemiji u skribi za oboljele. Ali u svemu tome leži i slutnja kako je čovjek u biti određen vinuti se onkraj samoga sebe, nadići sebe, kako bi se vratio samomu sebi te spoznao kako mu život nosi i sadrži u sebi daleko više i bogatije od onoga što danas

**NAŠA VJERA
I CRKVA ZNA
ZA SVETCE TE
ČASTI SVETCE I
BLAŽENIKE, OSOBE
KOJI SU CIJELIM
SVOJIM BIĆEM
BILE USMJERENE
PREMA BOGU
TE SU U BOGU
OTKRILI, PRONAŠLI
NOVI ŽIVOT
ZATIM CJELOVITO
ISPUNJENJE TE
OSMIŠLJENJE
VLASTITE
EGZISTENCIJE.**

živi te da mora svoj život usmjeriti prema Nekomu ili nečemu što ga može do kraja usrećiti.

Naša vjera i Crkva zna za svetce te časti svetce i blaženike, osobe koji su cijelim svojim bićem bile usmjerenе prema Bogu te su u Bogu otkrili, pronašli novi život zatim cjelovito ispunjenje te osmišljenje vlastite egzistencije. Naravno, za nas kršćane Isus Krist jest u svemu mjerodavan za naš puni, potpuni život, on je mjerodavan za cijelo čovječanstvo, on je živio samo iz Boga i za Boga te se tako razdao svim ljudima. U njemu se Bog izrekao do kraja, u njegovu ljudskom obliju. Stoga čovjek treba čovjeka kako bi otkrio Boga koji je postao čovjekom. Trebaju mu svjedoci i uzori koji će mu pokazati kako vjera utiskuje neizbrisivi biljeg vlastitu životu, kako vjera može preobraziti život do kraja. Osobne biografije te biografije vjere kod svetaca kriješnice su na obzoru naše povijesti, oni mogu i čovjeku naših dana ponuditi orijentaciju, kompas na osobnom životnom putu.

Papa u miru Benedikt unići će u povijest teološke misli i po svome homiletskom opusu, upravo kao i sveti Augustin. Obojica su na teološkom planu dali nemjerivo mnogo, ali Augustina pamtimos ponajvećma po njegovim

propovijedima i biblijskim tumačnjima. U Ratzingerovim *Opera omnia* propovijedi i homilije tvore svezak s gotovo 2200 tiskanih stranica. Izgovorio ih je prije svoga pontifikata, a sve je propovijedi pisao svojim sitnim rukopisom. I za svoga pontifikata izrekao je mnoštvo propovijedi, godinama je srijedom tumačio u svojim umnim katehezama velikane vjere, apostole, crkvene naučitelje,

mistike, jednu je cijelu godinu posvetio svetom Pavlu, nudio vjernicima svetce kao uzore kršćanskoga života, pa i one nama sasvim nepoznate. Malo je tko čuo za svetu robinju i redovnicu Josefincu Bakhitu koje je potresnu životnu priču utkao u svoju encikliku o nadi „*Spe salvi*“. Propovijedi i homilije o svetcima zauzimaju u njegovu opusu značajno mjesto. Za njega je povijest Crkve povijest svetačkih biografija, povijest osoba koje su utiskivale i danas utiskuju svoj neizbrisivi pečat u pojedinim epohama Crkve, cijelim naraštajima. Daleko više od političara ili vojskovođa. Crkva i crkvena povijest živi od

konkretnosti kršćanske egzistencije. Ne žive li kršćani svetost u svagdanu, strukture će postati kosturi u ormaru, bez života. U svetcima se očituje temeljna poruka vjere, naime, čovjek samo onda živi punim životom kad pronađe sebe u Bogu, odnosno kad se u Bogu izgubi, Bogu koji je ljubav. Ljubav prema Bogu očituje se ponajprije u ljubavi prema bližnjemu.

... za nas kršćane Isus Krist jest u svemu mjerodavan za naš puni, potpuni život, on je mjerodavan za cijelo čovječanstvo, on je živio samo iz Boga i za Boga te se tako razdao svim ljudima. U njemu se Bog izrekao do kraja, u njegovu ljudskom obliju. Stoga čovjek treba čovjeka kako bi otkrio Boga koji je postao čovjekom. Trebaju mu svjedoci i uzori koji će mu pokazati kako vjera utiskuje neizbrisivi biljeg vlastitu životu, kako vjera može preobraziti život do kraja. Osobne biografije te biografije vjere kod svetaca kriješnice su na obzoru naše povijesti, oni mogu i čovjeku naših dana ponuditi orientaciju, kompas na osobnom životnom putu.

Stoga je sveti Augustin, tumačeći Prvu Ivanovu poslanicu, mogao reći: „Dilige et fac quod vis“, „Ljubi i čini što hoćeš“. I nastavlja: „Bilo da šutiš, šuti iz ljubavi; bilo da govorиш, govari iz ljubavi; bilo da ispravljаш, ispravljaj iz ljubavi; bilo da opraćaš, opraćaj iz ljubavi; bilo da opraćaš, opraćaj iz ljubavi; neka u tebi bude korijen ljubavi, jer iz toga korijena ne može proizaći ništa drugo već dobro“. Onaj koga vodi ljubav, koji živi ljubav u punini, toga vodi Bog, jer Bog je ljubav. Tako se očituje potpuno ispravnim izraz: „Ljubi i čini što hoćeš“. To su činili svi svetci, bez razlike, i oni koji su kao zvijezde na nebu Crkve, ali i posve obični vjernici koji žive s Bogom u svome svagdanu.

Možda bismo se mogli zapitati: možemo li mi, sa svojim ograničenjima, sa svojim slabostima težiti tako visoko, postati sveti? Crkva nas, tijekom liturgijske godine, poziva spominjati se niza svetaca, onih, naime, koji su u punini živjeli ljubav, koji su znali ljubiti i naslijedovati Kristu u svome svagdanu. Njihova je poruka kako svi mogu hoditi tim putem. Svetci su živjeli u svakom razdoblju povijesti Crkve, dolaze sa svih strana svijeta, pripadaju svim životnim dobima i svim društvenim

staležima. Svetci su konkretnе osobe i lica pojedinih naroda, jezika i nacija. I silno se međusobno razlikuju. O njima svjedoči Knjiga Otkrivenja, to silno mnoštvo u nebu.

U jednoj svojoj katehezi o svetosti i svetcima Benedikt veli kako su i za njegovu osobnu vjeru mnogi svetci prave zvijezde na svodu povijesti. Zatim nadodaje, za njega su ne samo neki veliki svetci koje voli i koje dobro poznaje „putokazi“, već su to upravo i jednostavni svetci, to jest dobre osobe koje je gledao u svome životu, s kojima je živio, koje ne će nikada biti službeno proglašene svetima. To su, tako reći, obični ljudi, bez vidljiva herojstva, ali u njihovoj svakodnevnoj dobroti i ljubavi promatra on utjelovanje vjere, istine Isusa Krista.

Ta dobrota, koja je u njima sazrela u vjeri Crkve, za Benedikta je najsigurnija apologija kršćanstva i pokazatelj gdje se krije istina. U općinstvu svetaca, koje Crkva živi zahvaljujući Kristu u svim svojim udovima na nebu i na zemlji, mi uživamo njihovu prisutnost i njihovo društvo te gajimo čvrstu nadu da ih možemo naslijedovati na njihovu putu i dijeliti s njima jednoga dana isti život u blaženstvu, vječni život.

SVOJIM DOLASKOM NA ZEMLJU ISUS JE STUBOKOM ZAHVATIO U VANJSKE I NUTARNJE TOKOVE POVIJESTI SVIJETA ALI I POJEDINAČNIH ŽIVOTA. NAIME, SVOJOM OSOBOM UTISNUO JE NEIZBRISIVI BILJEG U LJUDSKU POVIJEST TAKO DA CJELOKUPNA POVIJEST NAKON NJEGOVA DOLASKA, ODN. POJAVA NA OVOM PLANETU POPRIMA POSVE NOVI IZGLED I SADRŽAJ. NIKAD VIŠE NE ĆE IZGLEDATI LJUDSKA POVIJEST POSLJE ISUSOVA ROĐENJA KAO PRIJE TOGA DOGAĐAJA I NADNEVKA.

Da, mogli bismo prigovoriti, to su bili uglavnom teološki obrazovani

Svetci nam posreduju istinsko, iskustveno znanje o Bogu, ne u pojmovima ili definicijama koje ćemo naći u katekizmima ili priručnicima, nego ono neshvatljivo znanje koje nadilazi ljudsku spoznaju. Iskustveno znanje o tajni živoga Boga u čemu sam Bog daje čovjeku udjela. Svetci gaje upravo taj prisni odgoj s Bogom, neovisno o stupnju obrazovanja. Svetac je Toma Akvinski ili Bonaventura, ali su svetci i nepismena Ivana Orleanska, ili polupismena Faustina Kovalska.

Karl Barth

živio je u Baselu u kome je živio i veliki katolički teolog Hans Urs von Balthasar. Barth se čudio von Balthasaru zašto je pisao studije o likovima poput Male Terezije ili Elizabete iz Dijona koje nisu bile teološki obrazovane. Von Balthasar je dao jasan odgovor: „Moram reći da me među teolozima zanimaju samo oni koji su istinski svetci, od Ireneja, Augustina, Anzelma do Bonaventure, ili pak likovi koji zrače svetošću, poput Dantea, Newmana, a tu bi se mogao pribrojiti i Kierkegaard te Solovjev.“

Da,

mogli bismo prigovoriti, to su bili uglavnom teološki obrazovani

svetci u zrcalu Isusa Krista, odnosno istinitost njegove poruke i riječi, poglavito pak njegove osobe. Oni su najbolja slika i metafora za samu kristologiju. Dok se egzegeti, tj. znanstveni tumači Svetoga pisma, poglavito Isusova lika, muče oko Isusove biografije, psihologije, svijesti i samosvijesti, svetci ono što bijaše prisutno u Isusu uzbiljuju to i žive ovđe i danas. Kao živu prisutnost i sadašnjost. Oni su živi komentar Isusove osobe i riječi.

Kao što je Otac poslao Sina i kao što Sin živi od Očeva poslanja, tako i svetci žive od Isusova poslanja snagom Duha Svetoga. Zato su oni sposobni ostvariti ono što nitko drugi nije sposoban, što nijedna druga religija nije kadra: biti ponizan do samoponištenja, a istodobno samosvjesno ostvarivati svoje, zapravo Kristovo poslanje u svijetu. Biti do kraja transparentni, tj. prozračni spram Boga i Gospodina koji ih odašilje, a istodobno zadržati i svoje ljudsko ja. Paradoksalnost egzistencije: S jedne strane krajnja depersonalizacija, a s druge maksimalna individualizacija. U osobi sinteza vertikale (okomice) prema Bogu i horizontale (vodoravne) prema čovjeku, oni su jedinstvo ljubavi prema Bogu i bližnjemu u osobi.

Svetci su najvjerojatnije vjerodajnice Crkve u svijetu. Osobe, jednom riječju, koje je Isus Krist, kao nekoč apostole, pozvao, uzeo za ruku, učinio novim stvorenjima. Prisilio ih ostaviti sve i biti samo njegovi da bi ih uveo u otajstva Kraljevstva. Svetci su najvjerniji i najznačajniji tumač samog Evangelija jer su oni utjelovljeni tumači utjelovljene Riječi. Oni su svakom vremenu najbolji i najvjerniji pristup Isusu.

Dopušteno je ovđe zaključivati iz posljedica na uzrok. Učenici i učitelj, ne više sluge, nego prijatelji svog Učitelja. A onaj tko je možda najdoslovnije i najvjernije shvatio Učiteljevu riječ, Pavao iz Tarza, govori trajno o „metamorfozi“ (doslovce: pre-obrazbi, pre-tvaranju, su-življavanju) učenika, vjernika prema Učiteljevu liku i slici.

Svetci su u svakom vremenu dokaz za svetost i istinitost Kristove Crkve. Najbolja obrana istine Crkve. Crkva je sa svoje strane uvijek smjerokaz prema istini(tost) Isusa Krista i njegova poslanja. Crkva, a i svetci u njoj, imaju samo tada svoje povjesno opravданje ako u sebi uprisutnjuju Kristovu riječ: „Evo, ja sam s vama u sve dane, do svršetka svijeta“ (Mt 28,20). Kako je Isus, prema riječi Ivana Evangelija, doslovce „egzegeza samog Boga“ (Iv 1,18) u ljudskom obliku, tako su i svetci kroz svu povijest živa, utjelovljena egzegeza Isusa Krista. Dok se s jedne strane znanstveni tumači Novoga zavjeta spore oko činjenice, je li Isus činio čudesa zabilježena u evandeljima, dote su kroz cijelu povijest Crkve svetci činili tisuće čudesa. Najveće pak čudo jest čudo osobne, vlastite „metanoje“, obraćenja, preobrazbe, kao preduvjet da čovjekom ovlada Bog te da čovjek postane glasnikom Božjeg kraljevstva i milosrđa u svijetu.

Evandeoske stranice u svetcima sjaje novim sjajem i svjetлом. Svetci bacaju svoje specifično svjetlo na istinu Radosne vijesti. Oni su trajni, zorni komentar Radosne vijesti Isusa Krista u povijesti. Živa egzegeza. Oni su najsigurniji putokaz tajnama naše vjere. Dok s jedne strane egzegeti, slijedeći racionalističku historijsko-kritičku metodu tumačenja svetih spisa, već više od dva stoljeća „demontiraju“ Isusov lik u Evandeljima, „čerupajući ga“, ljušteći sloj po sloj s Isusova lika, tako da danas od Isusa

SVETCI SU USPJELE LJUDSKE I KRŠĆANSKE EGZISTENCIJE. ONI SU SRETNICI I ZRAĆE SREĆOM. SVETCI NUDE SVIJETU KAO U ZRCALU ISUSA KRISTA, ODNOSENOST ISTINITOST NJEVOJE PORUKE I RIJEČI, POGLAVITO PAK NJEVOJE OSOBE. ONI SU NAJBOLJA SLIKA I METAFORA ZA SAMU KRISTOLOGIJU. DOK SE EGZEGETI, T.J. ZNANSTVENI TUMAČI SVETOGA PISMA, POGLAVITO ISUSOVA LIKA, MUČE OKO ISUSOVE BIOGRAFIJE, PSIHOLOGIJE, SVIJESTI I SAMOSVJESTI, SVETCI ONO ŠTO BIJAŠE PRISUTNO U ISUSU UZBILJUJU TO I ŽIVE OVĐE I DANAS. KAO ŽIVU PRISUTNOST I SADAŠNJOST. ONI SU ŽIVI KOMENTAR ISUSOVE OSOBE I RIJEČI.

Bogočovjeka nema ni kostura, dotle svetci utjelovljuju i žive, oživljuju taj lik u svojim životima te nude živu vjeru i živoga Isusa Krista. Ne povjesnog Isusa, nego Isus Krista koji u Duhu i danas živi u Crkvi i svijetu. Ogoljujući Isusov lik s pomoći svoje „znanosti“ uništili su vjeru u puku, što se najbolje vidi u Crkvi na Zapadu. Kolaps vjere a Crkva na respiratoru! Stoga i imamo Međugorje kao Nove Duhove.

Naslijedovanje, hod za Isusom, ne imitacija ili oponašanje, jedini je put, u posvemašnjoj ljubavi i posluhu prema Gospodinu. Svetci nisu izumrli. Žive i oko nas kao što su živjeli u svakome vremenu. Nisu na mjestu žalopjke kako ih nema. Potrebno je imati oči i uši za njih i njihove poruke. Jer gdje nema prijamnika, antena, gdje nema ušiju, nemoguće je da zvučni valovi proizvedu bilo kakav ton, a nekmoli simfoniski ugodač jakav su davali i još uvijek daju svetci u svim vremenima. Možda našim suvremenicima nedostaju upravo ti prijamnici, antene za poruke koje imaju i danas uputiti svetci čovječanstvu na bespučima povijesti.

Obnova Crkve dogodit će se obnovom vjerskoga života, obraćenjem, temeljitom katehezom. Svi su vjernici pozvani stupiti u osobno zajedništvo i prijateljstvo s Isusom Kristom kako bi prenosili vjeru na sljedeći naraštaj. Za sve vrijedi ono što je Pavao poručio Rimljanim u dvanaestom poglavljiju svoga temeljnoga spisa. Vrijedilo je ono onda ali i danas.

FRA STANKO
MABIĆ

Može nas šokirati riječ sv. Pavla koji piše u svojoj poslanici da ne ćemo u nebo ako ne budemo sveti: *Bez posvećenja nitko ne će vidjeti Gospodina* (Heb 12,14). Dok čitamo ove riječi u Poslanici Hebrejima, kako se osjećamo i što mislimo? Ove su riječi nedvosmislenе. Jednostavno moramo biti sveti ako želimo vidjeti Gospodina. *Svi smo pozvani na svetost: to je sama mjeru kršćanskog života* (iz kateheze pape Benedikta XVI., 2011.). Onoliko smo kršćani koliko smo sveti i obrnuto. Dakle, za kršćanina svetost nije izbor, nego put spasenja.

Biblija kaže da je Bog jedini svet. „Ti si, naime, jedini svet.“ (Otk 15,4) Nitko i ništa osim Boga nije sveto, dok je sve u vezi s Bogom sveto. Dok se Božji atributi kao „moćan, mudar, istinit, sveznajući“... mogu, iako u puno manjoj mjeri, pripisati i ljudima, karakteristika svetoga povezana je isključivo i samo s Bogom. Svetost je srž onoga što Bog jest i ono što ne možemo pripisati nikome drugome.

Riječ „svet“ u Bibliji se spominje 900 puta. Na hebrejskom riječ „svet“ (*kadosh*) izvorno znači odvojen, različiti, drukčiji. Svetost znači biti odvojen. Ovo „biti odvojen“ ima dva gledišta: negativno i pozitivno. Negativan vid te odvojenosti je poziv na odvajanje od grejha. Pozitivna vid odvojenosti jest poziv na posvećenje Bogu, odvojenost za Boga. Dakle, odvajanje od grejha i posvećenost Bogu sačinjavaju svetost.

Citamo u sedmom poglavljvu knjige Otkrivenja o velikom mnoštву što ga nitko ne mogaše izbrojiti. Ti ljudi stoje pred Prijestoljem i pred Jagnjem odjeveni u bijele haljine. Na pitanje: „Tko su ovi?“ dobiva odgovor u kojem se ne spominje ni nacionalnost, ni spol, ni status, ni boja kože, ni iz kojeg je plemena. Odgovor je jednostavan i važan: to su oni koji su oprali haljine svoje i ubijeli ih u krvi Jaganjčevoj (Otk 7,14).

Dakle, i sveci su bili grješni i uprljali su svoje haljine grejhem,

ZA KRŠĆANINA SVETOST NIJE IZBOR

Na satu vjeronauka jedan dječak je pred svima rekao: „Ne želim biti svet.“ Ta je rečenica rezultat njegova shvaćanja svetosti kao nečega odbojnog i teškog: svakodnevног odlaska u crkvu, pristojnog i lijepog ponašanja, pobožnosti. Kaže na kraju da bi radije htio biti „normalan“. On ne želi biti svet jer se radije želi smijati, trčati, hrvati, šaliti i zabavljati se s drugima. Kad netko počne malo više moliti ili izbjegavati poroke, odmah stiže prigovor: „Što se praviš svetac, znam ja tebe, živi normalno kao i drugi svijet ...“ Da ti netko postavi pitanje: „Jesi li svet?“, što bi mu odgovorio? Bi li zvučalo oholo reći: „Da, ja sam svet?“ Bi li bilo nelogično reći: „Jesam kršćanin, ali nisam svet?“ Smatraš li se svetim uvijek, samo ponekad ili nikada? Bi li više volio biti uspješan, popularan ili svet?

ali su se uvijek nakon pada ustajali i borili za Gospodina i čeznuli za Njim. Izmireni s Bogom i oprani krvlju Jaganjčevom umirali su spokojno i radosno pa makar i mučeničkom smrću. Sveci su češće od svih ostalih isli na ispovijed (sv. Bogdan Leopold Mandić se svaki dan ispovijedao). Dakle, to nisu ljudi bez grejha, nego ljudi koji su osjetljivi na grejha i zato se uvijek idu oprati i ne dopuštaju da ih grejha nadvlada, da u grejahu žive, da legnu u krevet, a da nisu grejha maknuli, da nisu oprali

svoje haljine i ubijelili ih u krvi Janjetovo.

T. Merton kaže kako sveci nisu ljudi koji teže za tim da zadive druge ljudi svojom svetošću, nego se oni dive drugim ljudima. Sveti su zato što mogu vidjeti u drugome dobro kada nitko drugi to ne vidi. *Budite zadovoljni što još niste svetac čak ako*

i shvaćate da je svetost jedina stvar vrijedna života. Tada ćete zadovoljno dopustiti Bogu da vas vodi k svetosti putovima koje ne možete razumjeti. Putovat ćete u tami u kojoj ne ćete biti više zabrinuti za sebe i ne ćete se više uspoređivati s ostalim ljudima. Oni koji su prošli tim putem, konačno su progledali da je svetost u svemu i da je Bog svuda oko njih. Kada su se odrekli svake želje da se natječu s drugima, iznenada su opazili i pronašli da je Božja radost svuda i da su sposobni da se više raduju krpastima i dobroti drugih, nego što bi ikada mogli svojima. Tako su zablijesteći odsjevom Boga u dušama ljudi koji s njima žive, da nemaju više nikakve snage osuditi nešto što vide u njima. Čak i u najvećim grješnicima mogu vidjeti krpastu i dobrotu što ih inače nitko ne može pronaći. (Thomas Merton, Nove sjemenke kontemplacije)

To je pred Bogom dragocjeno. Tako Ne će nas spasiti niti će nas učiniti svetima skup pravila koja održavamo ma kako ta pravila dobra bila. Ne će nas spasiti sve moguće zapovijedi koje imamo u Starom i

Novom zavjetu, posebno pravila koja govore što ne smijemo činiti. Što se više usredotočujemo na ono što ne smijemo činiti, ono ima veću vlast nad nama. Ako govorimo u sebi: „ne smijem pogriješiti, ne smijem pogriješiti...“ Što je iduće što ćemo učiniti? Pogriješit ćemo! Zašto? Jer smo se usredotočili na krivu stvar. Možemo se držati pravila, ali ona nas ne će učiniti svetima. Spasava nas i čini svetima samo osoba Isusa Krista. Svetim nas čini samo sudioništvo u Kristu i njegovoj ljubavi. Ne postajemo sveti ako samo promatramo Krista, nego ako promatramo ljudi i stvari kao što ih Krist promatra. Ako promatramo i sami sebe kao što nas Krist promatra. Ako gledamo ovaj svijet Kristovim očima. Samo zagledani u njegove oči to možemo i činiti. Isus kaže desnom razbojniku: „Bit ćeš danas u raju!“ Mi se možemo pitati kako Isus jednom razbojniku govori: „Bit ćeš danas u raju!“ Kako jedan razbojnik može biti u raju i kako može biti svet? Odgovor je jednostavan: Isus ga je učinio svetim. Jedini put koji vodi u nebo zove se Isus. On sam kaže: „Ja sam Put.“

Svetost i posvećivanje ne treba poistovjećivati sa strogošću i negativnim trapljenjem. Štoviše, Sveti Pismo nas uči upravo suprotno. Pravu radost mogu iskusiti jedino oni koji hodaju u svetosti. Isus je rekao: „To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna.“ (Iv 15, 10.11) Najuzvišenija radost jest zajedništvo s Bogom. Nema veće radosti nego biti u zajedništvu s Bogom. Kada se odvojimo od Boga čineći grejeh, moramo se vratiti s pokajničkom molitvom kao i David: „Vrati mi radost svoga spasenja“ (Ps 51,14). Puno toga nas može rastužiti i ražalostiti, ali samo je jedna prava tuga i prava žalost u životu – ne biti svet, ne biti s Bogom.

Duhovna svetost odgovara prirodnoj ljepoti. Jednostavno rečeno, svetost je duhovna ljepota. Riječ „svet“ privlači svojom ljepotom. „Svetost je ures doma Tvojega, Gospodine, u sve dane!“ (Ps 93,5) Sto biste radije izabrali: unutarnju ljepotu svetosti ili eleganciju, vitku liniju, jakost ili snagu? Vaš nakit neka ne буде izvanjski – pletenje kose, kićenje zlatom ili oblačenje haljina. Nega: čovjek skrovita srca, neprolazne ljepote, blaga i smirenog duha. To je pred Bogom dragocjeno. Tako

Promatrajući stanje u katoličkim crkvama na zapadu, a uskoro i kod nas, ne možemo se oteti dojmu da neprimjetno nestaje osjećaj za sveto i nadnaravno. Na njegovo mjesto dolaze pojmovi i izrazi koji tako lijepo zvuče: tolerancija, korektnost, uključivost, multikulturalnost, multireligioznost, prihvatanje drugačijeg i različitog ...

su se doista i nekoć svete žene, zaufane u Boga, resile. (Ipt 3,4-5)

Gospa u svojim porukama također spaja svetost i ljepotu: *Želim vas iz dana u dan oblačiti u svetost, dobrotu, poslušnost i ljubav Božju, da iz dana u dan budete ljepši i spremniji za svog Gospodara. Radujem se zbog svih vas koji ste na putu svetosti i molim vas pomožite svojim svjedočenjem onima koji ne znaju sveto živjeti. Zato, draga djeco, vaša obitelj neka bude mjesto gdje se rada svetost.*

Promatrajući stanje u katoličkim crkvama na zapadu, a uskoro i kod nas, ne možemo se oteti dojmu da neprimjetno nestaje osjećaj za sveto i nadnaravno. Na njegovo mjesto dolaze pojmovi i izrazi koji tako lijepo zvuče: tolerancija, korektnost, uključivost, multikulturalnost, multireligioznost, prihvatanje drugačijeg i različitog... Crkve kao da postaju na prvom mjestu promocije umjetnosti i samodopadnih umjetnika koji traže svoju, a ne Božju slavu. Božja svetost ih ne zanima niti vjeruju u to. Kulturna im postaje važnija od Presvetog. Sve više ljudi dolazi u crkve diviti se nekom umjetničkom djelu, a sve je manje onih koji padaju na koljena pred Svetosću Božjom. Sve više umjetnika i promatrača, a sve manje molitelja pred Božjom svetostu.

Dok se god ne povratimo Presvetome, nikada ne ćemo naći svoj spokoj i mir. Nijedan drugi temelj svetosti nitko ne može postaviti osim onoga koji je položio Pavao; taj temelj je Isus Krist. Bez Krista ne možemo učiniti ništa. Završimo ovo razmatranje kratkom molitvom:

Ispuni moje srce, Bože, svojom prisutnošću da u njemu mogu vidjeti tajnu ljepotu Tvoje svetosti.

GOSPIN ODGOJ ZA MIR

Ruski pisac Marschak jednom je promatrao djecu u igri. „Čega se igrate?“ upita ih. „Igramo se rata.“ Na to će Marschak: „Ali kako se može igrati rata? Znate da je rat loš. Radije biste se trebali igrati mira.“ Nakon stanke, u kojoj su djeca među sobom razmišljala o ideji nove igre, da se igraju mira, jedno dijete upita: „Djedice, kako se igra mira?“ Ne samo u djece već u svakog čovjeka postavlja se pitanje „kako se igrati mira“, odnosno kako pronaći mir. Mir je utkan u sve pore života. Svi naši čini smjeraju prema traženju odgovora na pitanja: Koji je put do mira? Kako pronaći i kako sačuvati mir?

FRA MARINKO
ŠAKOTA

MIR JE „ONA SNAGA KOJA NAM POMAŽE DA OSTANEMO PRI SEBI I KAD NAM JE DOBRO I KAD NAM JE TEŠKO. TO JE ONAJ NUTARNJI UTEG KOJI NAS ČUVA U RAVNOTEŽI DA SE U DOBRU NE UZOHOLIMO, A DA U POTEŠKOĆAMA NE POKLEKNEMO. TO JE ONO ŠTO NAM DAJE SNAGU DA UVJEJK OSTANEMO USPRAVNI U SVOJEMU LJUDSKOM HODU. TO JE ZAPRAVO NOVI RITAM NAŠE DUŠE, NAŠEGA SRCA, NAŠEGA CIJELOGA BIĆA.“ (FRA SLAVKO BARBARIĆ)

dmah na početku ukazanja na Podbrdu Gospa se predstavila kao Kraljica Mira i pozvala na mir:

„Mir, mir, mir i samo mir! Mir mora zavladati između čovjeka i Boga i između ljudi!“ (26. 6. 1981.)

Taj Gospin poziv na mir te 1981. godine mnogima je u ondašnjoj jugoslavenskoj državi bio svojevrsno iznenadenje zbog čega su se pitali: „Zašto poziv na mir? Zar sada nije mir u državi?“ Tadašnje vlasti taj poziv su doživljavale kao svojevrsnu provokaciju, jer je država u to vrijeme bila stabilna.

S vremenom je, međutim, postajao jasniji Gospin plan u Međugorju. Sve više su se naslućivali stvarni razlozi njezina dolaska na ovo područje i prilično dugo vremensko razdoblje njezine nazočnosti; dugo, naravno prema našim ljudskim kategorijama. Sve više se uviđalo da poziv na mir ne vrijedi samo za područja gdje je rat nego i tamo gdje je izvanjski mir, jer mir je uvihek bio, danas je i uvihek će biti ne samo najdublja čežnja ljudskoga srca, nego i najveća čovjekova potreba. „Danas, dječice, nemate mira, a težite za njim.“ (25. 12. 1998.)

Često se čuje: „Najvažnije od svega je zdravljel!“ Je li to točno? Što je važnije – zdravljel ili mir? „Mir je potrebniji nego zdravljel, nego obiteljski dom, nego sloboda. Jer, biti bez blagoslova ljubavi i mira, znači biti slijep za ono što imamo, i biti nesretan u onome što imamo, a to je gore nego ne imati. Koliki su ljudi po svijetu i zdravi i imaju sve, ali su izgubili mir i nesposobni su za ljubav te trpe mnogo, razarajući svoj život i život drugih.“ (fra Slavko Barbarić)

Mir nije samo jedan od Gospinih poziva nego cilj i smisao svega na što je pozivala. Gospa nas uči da mir

ima svoje uvjete odnosno puteve koji vode prema njemu. Temeljni je molitva, a drugi su: vjera, obraćenje, post, euharistija, ispojed, čitanje i življene Božje riječi, klanjanje, molitva pred križem... Svi ti molitveni oblici su pomoć u pronaalaženju mira.

No tu nije kraj. Nije sve završeno kad je pojedinac pronašao mir. Pronađeni mir nuka ga na novu zadaću: Pomagati drugima koji su u nemirima da i oni imaju mir. „...Vi budite oni koji mole i svjedoče mir. Budite, dječice, mir u ovom nemirnom svijetu.“ (25. 1. 2003.)

ŠTO JE MIR?

Sva pitanja vezana uz čovjeka ciljaju prema miru pa i onda kad su drukčije postavljena. Pod traženjem mira misli se i na traženje sreće i zadovoljstva, osmisljena i ispunjena života, na traženje izlaza iz neke teške situacije, na tjelesno i duševno ozdravljenje, na oslobođenje od tereta iz prošlosti, na želju da se stekne dublje duhovno iskustvo...

I oni koji u alkoholu i drogi traže zadovoljstvo, i oni traže mir. I oni koji pokreću ratove i ubijaju druge, i oni traže mir. I oni koji gomilaju materijalna dobra i koji su siromašni i gladni, ali i koji pomaju siromašnima i gladnim pa čak i oni koji okreću glavu od siromašnih i gladnih – svi oni traže mir.

Međugorje na mir gleda cijelovito. Pojam je to koji uključuje i vanjštinu i nutrinu, čovjekov odnos s Bogom, odnose među ljudima i narodima, ali i odnos prema stvorenjima (prirodi). Mir nije samo izostanak rata i nemira već punina dobara. „Kad je Bog s vama, imate sve... Stoga, draga djeco, odlučite se za Boga, a onda ćete dobiti sve.“ (25. 12. 1991.) Kad čovjek pronađe Boga, ima mir. Kad imamo povjerenje u Boga, tada imamo nutarnju

sigurnost, osjećaj zaštićenosti unatoč svim mogućim nesigurnostima, što je jače od raznih oblika osiguranja koja ljudi plačaju.

Mir je „ona snaga koja nam pomaže da ostanemo pri sebi i kad nam je dobro i kad nam je teško. To je onaj nutarnji uteg koji nas čuva u ravnoteži da se u dobru ne uzoholimo, a da u poteškoćama ne poklepnemo. To je ono što nam daje snagu da uviđamo ostanemo uspravni u svojem ljudskom hodu. To je zapravo novi ritam naše duše, našega srca, našega cijelog bića.“ (fra Slavko Barbarić)

U ISUSU JE PRAVI MIR

Isus nam nudi odmor u sebi: „Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.“ (Mt 11, 28)

Pavao svjedoči o Isusu, pravome miru: „Doista, on je mir naš, on koji je odvrgnut jedno: pregradu razdvojnici, neprijateljstvo razori u svome tijelu. Zakon zapovijedi s propisima obeskrijepi da u sebi, uspostavljući mir, od dvojice sadza jednoga novog čovjeka te obojicu u jednome tijelu izmiri s Bogom po križu, ubivši u sebi neprijateljstvo.“ (Ef 2, 14-16)

I Gospa nas tomu uči: „On (Novorođeni Isus) koji je Kralj neba i zemlje, On je vaš mir.“ (25. 12. 2006.) Nema pravog mira bez Isusa. „Nitko vam, dječice, ne može dati mir kao On koji je Kralj mira.“ (25. 12. 2006.)

U kojem smislu Isus nudi odmor čovjeku? O kakvom se odmoru radi? Kako pronaći mir u Isusu?

MIR NIJE SAMO JEDAN OD GOSPINIH POZIVA NEGO CILJ I SMISAO SVEGA NA ŠTO JE POZIVALA. GOSPA NAS UČI DA MIR IMA SVOJE UVJETE ODNOSENOSTI PUTOVE KOJI VODE PREMA NJEMU. TEMELJNI JE MOLITVA, A DRUGI SU: VJERA, OBRĀĆENJE, POST, EUHARISTIJA, ISPOVJED, ČITANJE I ŽIVLJENJE BOŽJE RIJEĆI, KLANJANJE, MOLITVA PRED KRIŽEM... SVI TI MOLITVENI OBLOCI SU POMOĆ U PRONALAŽENJU MIRA. NO TU NIJE KRAJ, NIJE SVE ZAVRŠENO KAD JE POJEDINAC PRONAŠAO MIR. PRONAĐENI MIR NUKA GA NA NOVU ZADAĆU: POMAGATI DRUGIMA KOJI SU U NEMIRIMA DA I ONI IMAJU MIR. VI BUDITE ONI KOJI MOLE I SVJEDOČE MIR. BUDITE, DJEČICE, MIR U OVOM NEMIRNOM SVIJETU.“ (25. 1. 2003.)

Foto: Arhiv ICM

Isus nas uči ljubiti, jer u ljubavi je odmor. Uči nas praštati, jer praštanjem ozdravlja dušu, a to odmara. Uči nas sve predavati u Očeve ruke, jer vjerujući Bogu, duša je u miru. Uči nas prihvatići križ, jer prihvaćanjem križa duša se izmiruje sa stvarnošću.

Netko može imati veliki problem, a biti u miru. To se događa kada je srce preobraženo, a srce se preobražava Božjom milošću i našim dopuštanjem, prihvaćanjem, otvaranjem. „Danas vas pozivam da mi se potpuno otvorite, da vas mogu preobraziti i povesti Srcu moga Sina Isusa, da vas on ispuni svojom ljubavlju. Tako ćete, dječice, naći pravi mir, mir koji vam daje samo Bog.“ (25. 10. 1998.)

Samo srce koje se sjedini s Isusom, s njegovom ljubavlju, može osjetiti pravi mir. Takav čovjek može živjeti u izvanjskom nemiru, a imati nutarnji mir. Može se davati za druge, angažirati se i zbog toga imati problema, no u duši imati mir. Takav ne mora biti tjelesno zdrav, ali ako je ispunjen Kristovom ljubavlju, ima mir.

„Pozivam vas, draga djeco, da vaš život bude sjedinjen s njim. Isus je kralj mira i samo on vam može dati mir koji tražite.“ (25. 12. 1995.)

„Zato Mu se poklonite u svojim srcima, izaberite Ga i imat ćete radost u Njemu. On će vas blagosloviti svojim blagoslovom mira.“ (25. 12. 2006.)

Nasuprot Novoj godini kao građanskom danu mira, Gospa nas uči da je Božić, blagdan Isusova rođenja, dan mira („Danas je dan mira“, 25. 12. 1992.) i posebna milost za primanje mira: „Zato, dječice, molite posebno u ovo vrijeme, da se u vašim srcima rodi mali Isus, tvorac mira.“ (25. 11. 1997.)

Za taj blagdan, za primanje Isusa, u kome je pravi mir, trebamo se pripremati: „Dječice, molite i priprematite vaša srca za dolazak Kralja Mira, da On svojim blagoslovom dadne mir cijelom svijetu.“ (25. 11. 2001.)

MIR U NEMIRIMA
Lako je imati mir i biti u miru kad je sve dobro, kad se nalazimo u zdravom okruženju i kad nemamo nikakvih problema, no je li moguće imati mir u srcu kad se nalazimo usred nekog izvanjskog nemira i životnog problema?

Gospa nas uči: „Odlučite se za svetost, dječice, i mislite na raj. Samo tako imat ćete mir u vašem srcu koji

nitko neće moći uništiti. Mir je dar koji vam Bog daje u molitvi. Dječice, tražite i radite svim snagama da mir pobijedi u vašim srcima i u svijetu.“ (25. 5. 2006.)

Moguće je, dakle, imati mir u srcu usred nemira, inače nas Gospa ne bi pozvala: „Dječice, budite radosni nositelji mira i ljubavi u ovom nemirnom svijetu.“ (25. 4. 1999.) Moguće je biti radosni i onda kada je oko nas zlo. „Zato, dječice, molite i radujte se sve mu što Bog ovdje čini, unatoč tome što Sotona izaziva svađu i nemir.“ (25. 7. 1999.)

Molitva je zaštita od zla i Zloga. „Zato, draga djeco, molite da bi se preko molitve zaštiti Božnjim blagoslovom mira.“ (25. 1. 1991.) Biti blizu Mariji, njezinu srcu – to je najbolja zaštita od Zloga. „Danas vas sve želim staviti pod svoj plasti, te vas zaštiti od svih sotonskih napada.“ (25. 12. 1992.)

Taj mir, usred nemira, je onaj o kojem govori Pavao: „I mir Božji koji je iznad svakog razuma čuvat će srca vaša i vaše misli u Kristu Isusu.“ (Fil 4, 7) To je mir koji Gospa želi svojoj djeci: „Dječice, ne bojte se, jer ja sam s vama i kad mislite da nema izlaza i da je sotona zagospodario. Ja vam nosim mir. Ja sam vaša Majka i Kraljica mira.“ (25. 7. 1988.)

Ako pronađemo mir u Bogu, tada imamo čvrsti mir. „Mir ne možete imati, ako vaše srce nije u miru s Bogom. Zato, dječice, molite, molite, jer je molitva temelj vašega mira. Otvorite svoje srce i dajte Bogu vrijeme, da on bude vaš prijatelj. Kad se stvorи pravo prijateljstvo s Bogom, nikakva oluja ga ne može uništiti.“ (25. 6. 1997.)

Kušnje obično shvaćamo u negativnom smislu, no treba ih drukčije promatrati. Kušnje su šansa. „Bog vas kuša kroz svakodnevne radove. Sada molite da nadidete mirno svaku kušnju. Iz svega kroz što vas Bog kuša izlazite otvoreni Bogu i pristupajte Bogu s ljubavlju.“ (22. 8. 1985.)

Moguće je sačuvati mir u nemiru i stresu i pobijediti zlo, ali ne možemo bez molitve.

„Draga djeco, samo molitvom možete pobijediti svaki utjecaj sotone na svome mjestu. Ja sam s vama, ali vam ne mogu oduzeti vaše slobode.“ (7. 8. 1986.)

„A vi ne bojte se, jer tko moli, ne boji se zla i nema mržnje u srcu.“ (25. 9. 2001.)

NE MOŽEMO SAM!!

U posljednje vrijeme, koje neki i doslovno drže posljednjim, u zapadnim znanstvenim krugovima sve popularnijom postaje jedna nova riječ - *kolapsologija*. S latinskim korijenom, izrasla u anglosaksonском govornom području, ta je novokovanica u početku bila u funkciji ironiziranja sveopće panike zbog narastajućih kriznih stanja, prouzročenih pandemijom, terorizmom, klimatskim promjenama, masovnom nezaposlenošću, migracijama sve većih skupina ljudi, rastućim siromaštvo. No, kako se zagonetna stvarnost nerijetko znade poigrati s onima koji je ironiziraju, tako se upravo na ironičan način poigrala i s pojmom „*kolapsologija*“, odnosno s njegovim „tvorcima“, pa je u međuvremenu, kako i oni sa zaprepaštenjem priznaju, „*kolapsologija*“ prešla iz neozbiljne u ozbiljnu jezičnu uporabu, gdje postaje sve traženjom „strukom“, koja se zbog ukupnih događaja u zadnje vrijeme na ozbiljan način usredotočuje na proučavanje rizika koji prijete slomom naše civilizacije.

Broj „*kolapsologa*“, kako ističe jedan od njih, „raste poput pokreta koji je svjestan samoga sebe – poput mreže koja se povezuje i zgušnjava“, pa tako danas „u mnogim zemljama, ekonomski stručnjaci, znanstvenici i vojska, kao i određeni politički pokreti više se ne ustručavaju eksplicitno baviti scenarijima kolapsa.“ Pišu se i objavljaju brojne rasprave iz te nove „struku“, koje odreda upozoravaju da je stanje s našom civilizacijom doista alarmantno, da smo došli do ruba ambisa i da nam prijeti nestanak. Prema „*kolapsoložima*“ pod propašću naše civilizacije ne misli se nužno na neki jednokratan događaj ili na točno određenu katastrofu kataklizmičnih razmjera, nego na više mogućih katastrofičnih događaja, u koje se ubraju i one postupne promjene čiji će se negativni učinci tek početi osjećati (izumiranja pojedinih životinjskih vrsta, dugotrajne suše u jednim i poplavne u drugim krajevima, pojačane migracije itd.). Naglašavajući da nije riječ ni o kakvim sektaškim proricanjima ili predviđanjima budućnosti niti o davanjima nekakvih iracionalnih prognoza, „*kolapsolozi*“ ističu da im je motiv „naučiti nas kako da se nosimo s lošim vijestima i brutalnim, postupnim promjenama koje nam one najavljaju, s ciljem da nam pomogne pronaći snage i odvažnosti da učinimo nešto što će nas promjeniti ili preobraziti.“ Krajnji cilj je zapravo, kako nam nastoji to pobliže objasniti jedan od njih, „shvatiti što nam se to događa ili što bi nam se moglo dogoditi“ i k tomu dodaje

IVICA ŠARAC

nešto što je zazvučalo kao priznanje neminovnog poraza pred onim što nas čeka. On, naime, tvrdi da su i on, a i ostali „*kolapsolozi*“, propitujući situaciju s našom civilizacijom i mogućnostima njezina urušavanja, osobno prolazili kroz osjećaje tjeskobe, bijesa i tuge, da bi u konačnici došli do svojevrsnog zida - do žaljenja zbog budućnosti koja nas očekuje. Dakle, konačan zaključak do kojega ti ljudi dolaze u svojim „istraživanjima“ nije ništa drugo do sumoran poziv na privikavanje na to da se pomirimo s tim kako neće biti ništa od budućnosti o kakvoj je napredno čovječanstvo sanjalo, što potvrđuje i jedan njihov doslovan navod: „... moramo se oprostiti od budućnosti

kakvu smo zamišljali. Amputirane su nam nade, snovi, očekivanja, sve što smo gradili za sebe od najranijeg djetinjstva ili što smo željeli za svoju djecu. Prihvatanje mogućnosti da dode do kolapsa zapravo je prihvatanje smrti jedne budućnosti koja nam je bila draga i ulijevala nam povjerenje, ma koliko sve to bilo iracionalno. Kakav bolan gubitak!“ Jedan filozof s drugoga svjetonazorskoga pola smatra da je suočavanje s ovako dubokom i sveobuhvatnom krizom izazvalo šok i zaprepaštenje kod modernoga čovjeka, jer je vjerovao isključivo u utopiju linearog napretka, odnosno „u Progres, u budući uspjeh, ne u božansku objavu, nego o društvenu revoluciju, u čovjeka koji se spašava vlastitom snagom i vlastitim planovima“ (F. Hadadj). A je li čovjek današnjice u stanju spasiti se sam, iščupati se vlastitom snagom? Može li sam sebe povući za perčin i izvući iz živoga blata u koji je upao? Da je to problem s malo čvršćim i dubljim korijenima, pokazuju to i ove riječi, izgovorene pred kataklizmu Drugoga svjetskog rata: „Ljudski je rod baš u sadašnje vrijeme upao u duboku jamu iz koje se teško diže, nastojeći se izvući vlastitim silama umjesto da pruži ruku jedino Onome, Koji ga može izbaviti. Ime Gospodnje mora biti naša nada“ (A. Stepinac). Problem, dakle, nije od jučer, samo što smo danas svjesniji da smo stigli do ruba i da ga ne možemo sami premostiti. Ako čak i oni koji su još do jučer slijepo vjerovali u beskrajne mogućnosti napretka, priznaju da nakon svega preostaje tek žaljenje zbog „bolna gubitka“ generacijskih snova o budućnosti, nije li to onda naznaka kraja utopističkih nadi o spasenjskoj ulozi progrusa? Prolaziti kroz sve to – od tjeskobe, bijesa i tuge – i prisjeti tek do „žaljenja“ zbog smrti budućnosti iz naših snova i nije utješno postignuće, zar ne? Nije na nama baviti se tom novom teorijskom disciplinom i njezim domaćnjima ili promašajima, niti nam je od presudnog značaja što i kako o nadolazećim vremenima razmišljaju oni koji nemaju nikakve veze s vjerom, nego ovdje spominjemo „*kolapsologe*“ samo zato kako bismo u svjetlu njihovih promišljanja i doživljaja dramatične stvarnosti propitali i provjerili vlastitu poziciju kao vjernika: razlikujemo li se uopće

od „*kolapsologa*“ koje prema obzoru budućnosti vode bijes i tjeskoba, a tamo ih čeka tuga i žalost? Zar je to sve? Može li kršćanski vjernik ostati na toj razini koja ne ide dalje od (samosa)žaljenja što budućnost neće biti onakva kakvu je obećavao linearni progres, a kakvo se nudio ateistički humanizam? Postoji li za vjernika na putu do tog istog obzora nešto više od tuge, bijesa, tjeskobe i žaljenja? Što je s nadom, našom kršćanskom nadom i pouzdanjem u providnost Božju i kakve bi osjećaje ona trebala u nama izazivati u predvorju budućnosti? Ponovimo još jednom ono što je potrebno stalno ponavljati: kriza nije nešto novo i svijet je od početka u krizi (ako hoćemo precizno, od „istočnoga grijeha“). Kolapsi i krize, uza sve nedouce, mogu i „resetirati“, trgnuti nas iz pesimističnog potonuća i s probuđenom iskrom božanske nade u očima iznova usmjeriti naš pogled uvis, kako je to glasoviti hrvatski blaženik u vrijeme teške krize svoga vremena poručio (1944. godine) tadašnjem mlađem naraštaju: „Svi danas mrmljavu, padaju štoviše u bjesnilo, da nas je Bog pohodio sa ovako teškim jadima. Ljudi postaju skrajnji pesimisti. A ipak bismo prije morali zahvaljivati Bogu što nam je dao da živimo u ovako teškim vremenima. Jer, baš u takvim prilikama mogu pojedinci da pokažu najlepša svojstva svoje duše. (...) Dakle, mlađi prijatelji, ne glavu k zemlji, nego u vis! Naš Bog nije se promijenio. On je i danas onaj isti brižni Otac, liječnik, koji bdije nad nama. Vjerovati u Boga i biti pesimist, to je protuslovje. Pravi katolik mora danas biti optimist više nego ikada“ (A. Stepinac). Velika iskušenja su najpreciznije mjerilo snage vjere i postojanosti nade. Ta provjera, izgleda, tek dolazi. Budući da se pred tim izazovima ateistički humanizam pokazuje nemoćnim, vrijeme je okrenuti se „cjelovitom humanizmu“ (J. Maritain), ne strahujući od budućnosti, jer „teološkoj nadi budućnost nije potrebna. Ona je stvara iz svoje vjere u Vječnoga“ (F. Hadadj). Zar nismo na tu provjeru pozivani i pripremani kroz sve ovo vrijeme, od prvih dana neobičnih događanja u Međugorju? Samo je u tom kluču moguće čitati, tumačiti i slijediti neprestane Gospine pozive na obraćanje, pokoru i molitvu. U tom bi kluču i čitav međugorski duhovni fenomen bilo moguće svesti na jednu, sržnu, poruku: Ne, ne možete sami, vratite se Bogu!

Razgovor sa s. Marie-Emmanuelle Adam iz Zajednice blaženstava u Međugorju

ŽIVIMO U VREMENU MILOSTI

Foto: Arhiv ICMM

Svi koji prigrišće vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Sva bi imanja i dobra prodali i porazdijelili svima kako bi tko trebao. Svaki bi dan jednodušno i postojano hrlili u Hram, u kućama bi lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzimali hranu. (Dj 2, 44-46) Godine 1973. dva bračna para osnovala su „običnu“ karizmatsku zajednicu koja je kanila život ustrojiti po uzoru na zajednice prvih vjernika. Njezine ideje vodilje bile su molitva, siromaštvo i poslušnost. Tijekom dugog puta previranja i promjena, Zajednica Lava iz plemena Judina i zaklanog Jaganjca postala je Zajednica blaženstava koju je 2020. Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života proglašila Ustanovom posvećenog života, kao vjersku zajednicu u kojoj se zbiva polaganje redovničkih zavjeta. U Međugorju je njezino djelovanje službeno odobrio i mons. Hoser, a kuća Regina Pacis nalazi se u podnožju Brda ukazanja. Prepoznatljivo blago lice svakako je ono s. Marie-Emmanuelle Adam koja bez Međugorja koje ju je oblikovalo, kako kaže, ne bi uopće bila časna sestra, a kamoli to što jeste i čemu stremi.

■ **Hvala Vam na srdačnoj dobodošlici i hvala Vam na ovome razgovoru!**

I meni je zadovoljstvo biti ovdje s Vama danas.

**SABRINA ČOVIĆ
RADOJIČIĆ**

do drugoga, postavila pitanje: „Zar ovaj život nije stvoren za mene?“ Iako je trajalo malo duže, na kraju sam poželjela iskusiti život u Zajednici. U jednom domu u Francuskoj saznaala sam da postoji mogućnost odvajanja vremena za Boga. Malo predaha, škola milosrđa, „nazaretsko vrijeme“, kako su ga zvali, jednostavno za dijeljenje života u Zajednici i produbljivanje svojeg poziva. Nisam imala pojma kako ući u neku zajednicu i mislila sam da je to dobar način da shvatim. Vrlo sam brzo osjetila da se, živeći u zajednici kroz provođenje tog šabatnog vremena posvećenog Bogu, osjećam poput ribe u vodi i da je na koncu to uistinu ono što želim živjeti. Sve se brzo promijenilo i konačno sam ušla u Zajednicu. Potom me je Gospodin postupno zavodio i ja sam sve više u svom srcu osjećala želju da mu potpuno pripadam. U našoj Zajednici možemo birati različite položaje, jer postoje i laici, oženjeni, ali i zaređeni. Kada je došao trenutak da donesem odluku, osjetila sam da trebam pripadati Bogu kroz redovnički život. Dakle, Gospodin me malo-pomalo privlačio sve dok nisam izrekla „da“ tom pozivu koji me potpuno ispunjava.

■ **Smorate li da ste pozvani u Međugorje?**

Rekla bih da bez Međugorja danas ne bih bila sestra Marie-Emmanuelle u Zajednici blaženstava!

■ **Kako su Vaša obitelj i prijatelji doživjeli dan kada ste im priopćili da ste se odlučili zarediti?**

Činjenica da sam na početku, kao što sam već rekla, izabrala da posvetim jednu godinu djelima milosrđa posvećenim Bogu bila je važna. Nije bilo nagle, iznenadne odluke da će postati časna sestra, tako da nije bilo iznenadenja. Rekla sam im da bih voljela odvojiti vrijeme kako bih produbila svoju vjeru, tako da je sve bilo postupno. Istina je da moji roditelji nisu poznavali Zajednicu više od toga, ali činjenica da je ona ipak bila prisutna i u Belgiji također ih je umirila, a posebice kada su me došli posjetiti nakon što sam se povukla u Zajednicu u Francuskoj. A kada su vidjeli kuću, ostalu braču i sestre, kada su vidjeli koliko sam sretna, uistinu su se obradovali zbog mene. Moram također dodati da su i moji roditelji uronjeni u vjeru, mole svaki dan i mislim da sam i ja ovo što sam danas velikim dijelom zahvaljujući njima. Mislim da se moja odluka podrazumijevala. Možda je po-

stojala tek sitna zabavna pojedinost: zbog činjenice da sam bila ljubiteljica odbojke s dva treninga tjedno i utakmicom za vikend, mama mi je rekla: „Mogu razumjeti da si ostavila nas radi novog života, ali da si prestala igrati odbojku, e to je bila stvarno velika stvar!“ Danas imam desetero nećakinja i nećaka, a već sam i pratetka. Obično ih imam priliku obići jednom ili dvaput godišnje. Posljednjih nekoliko godina pokušava sam dvaput posjećivati obitelj, a prije svega svoje stare roditelje.

■ Osobno sam jako vezana uz Belgiju i za mene je dirljivo vidjeti da je u Međugorju Belgija prisutna. Paradoksalno, to je zemlja koja je sedam puta manja od Francuske po broju stanovnika, ima ih deset milijuna naspram 70 milijuna koliko ih živi u Francuskoj. No Belgija nažalost prolazi teško razdoblje u vezi s kojim jedan moj prijatelj kaže da su u Belgiji „crkve punе praznih sjedala“. Zašto?

Muslim da je stanje jednak u mnogim zapadnim zemljama. Riječ je o gubitku osjećaja za Boga i gubitku vjere. Ljudi su možda previše zaузeti, kako nam kaže Djevica Marija, materijalnim stvarima i komforom, što znači da kad nam sve ide dobro u životu i kad smo zadovoljni materijalnim stvarima, malim prolaznim radostima, ne trebamo Boga. A vjera se također vrlo malo prenosi u obiteljima. Nažalost, vidimo da već 50-60 godina vlada velika kriza koja pomalo prožima čitavu Crkvu. Ljudi zaboravljaju Boga, više ne misle da je naš život prolazan i da smo stvoreni za Nebo. I s te točke gledišta Belgija nije nimalo poštedena. Mnoge su crkve prazne i mnogi su izgubili vjeru, ali unatoč svemu, kao i u mnogim zemljama, vidim da je nešto preostalo. Možda je puno manje ljudi koji idu na misu i koji prakticiraju vjeru, ali oni koji još uvijek mole mole iz uvjerenja, a ne samo zbog tradicije da bi se mogli time hvaliti. Muslim da to ukazuje na to da je ova vjera koja je danas preostala temeljita.

■ Vrlo sam bliska s prijateljem koji je Belgijanac, a koji se zove François Eliat-Eliat, voditeljem naše udruge Maranatha u Belgiji i istina je to što govorite. Možda nema velike gužve, ali oni koji

Mons. Hoser je, uz druge zajednice, pozdravio naše prisustvo, odnosno dao svoju suglasnost za našu službenu prisutnost ovdje i da budemo, kao što smo uvijek bili, potpora u pastoralnom radu za hodočasnike u suradnji sa župom. Također je dao dopuštenje da se ovdje u kući mogu slaviti mise. Još uvijek se obavljavaju po točnom rasporedu jer je sada pandemija, ali i ako ne bude tako, uvijek smo na raspolaganju za animiranje mise u župi. Dakle u slučaju potrebe, imamo to ovlaštenje da i ovdje možemo slaviti euharistiju.

dolaze na molitvene susrete motivirani su i iskreni u svom pristupu. Belgija je bila velika misionarska zemlja! Imali ste misionare posvuda i napravili nevjerojatan posao. Pripadate li optimistima ili pesimistima?

Zaista sam optimist, jer kada radite s Gospom ovdje u Međugorju, možete biti samo na strani optimista! Ona uvijek kaže: Živimo u vremenu milosti. To ne znači da ovo nisu toliko teška vremena kakvih je bilo kroz povijest

Crkve. No ja uistinu vjerujem, kao što Ona obećava, da će na kraju Njezino Bezgrješno srce pobijediti i da sada moramo biti ustrajni u svojoj vjeri i stalnoj molitvi, živjeti onako kako Ona traži od nas kako bismo bili sigurni da nas na kraju čeka pobjeda. Dakle, kada je netko siguran u pobjedu, kada je siguran u trijumf Njezina srca, tada može biti samo na strani optimista.

■ Ako te riječi dolaze od Vas, nadam se da će ljudi poslušati. Mons. Léonard je srce pokreta Maranatha-Conversion i poveo nas je u nesvakidašnju pustolovinu, a prema Vama gaji posebnu naklonost. Kako ste se upoznali?

Potječem iz njegove biskupije Namur-Luksemburg. Kada sam bila tinejdžerica, mons. Léonard radio je sjajan posao jer je doista posjećivao župe svoje biskupije. Također je predvodio euharistiju tijekom molitvenih susreta; bio je uistinu prisutan. Sudjelovala sam u različitim slavlјima i imala sam priliku vidjeti ga izbliza, a sami znate koliko pažnje poklanja ljudima. On je taj koji pristupa ljudima, pozdravlja ih i pita ih kako se zovu. Uz to, ima izvanredno pamćenje tako da se sjeća imena osobe i odakle je. I tako sam kroz susrete, zato što je dolazio kod nas ili što sam sudjelo-

vala na kršćanskim okupljanjima, imala različite prilike upoznati ga i razmijeniti koju riječ s njim. Poznaje i neke članove moje obitelji. Poslije sam mu govorila o svojoj želji da uđem u Zajednicu i posjećivala ga da mu pričam o svom iskustvu nakon zaređenja. Ostali smo u kontaktu i u zajedništvu srdaca jer me je, unatoč svome pretrpanom rasporedu, dario prihvativši predvoditi euharistiju mojih doživotnih zavjeta. Molio je za mene da dan moga posvećenja konačnim zavjetima. Bio je to jako veliki dar za mene. Zato je on uvijek prisutan u mojoj molitvi, a znam i da on moli za mene i za sve druge jer gaji veliku ljubav prema Gospodinu. On je jalubljenik u Isusa. To je dragocjen dar za sve nas.

■ Maloprije ste mi rekli da ste morali odustati od odbojke kada ste postali redovnica, ali gdje ste naučili tako dobro pjevati i svirati gitaru?

To se jednostavno događa u životu Zajednice! Istina je da u mojoj obitelji svi jako vole glazbu. Voljeli smo pjevati u zboru nedjeljom. Imam obitelj u kojoj svi vole pjevati i svirati neki instrument, a kada sam ušla u Zajednicu, prirodno je da sam zatražila da animiram liturgiju, služenja i mise. A što se tiče gitare, zapazila sam da je u Međugorju i to potrebno jer nije dovoljno samo pjevanje bez instrumentalne pratnje s mnoštvom ljudi. To su bile okolnosti zbog kojih sam naučila svirati gitaru, iako to nisam planirala. To je proizšlo iz potrebe na koju sam naišla.

■ Kao poklon hodočasnicima da im pomognete uroniti u molitvu?

Nadam se! Radujem se što mogu animirati misu i jako sam sretna kada i oni zdušno sudjeluju s nama.

■ Kako se dogodilo da dodete živjeti u Međugorje? Pretpostavljam da bi još netko iz Vaše Zajednice volio da je ovdje! Kako to da ste došli upravo Vi?

Rekla bih da je na mom putu bio jedan mali Gospodinov znak za mene. Već sam u istoj kući u Francuskoj boravila 10 godina i normalno je promijeniti boravište nakon nekog vremena. Razne su mi poglavice tada sugerirale da molim kako bih osjetila što je u mom srcu i nakon što vidim sve kuće u Zajednici, da

razlučim u kojoj se najbolje vidim. Za tu sam nakanu molila godinu dana, ali mi je u srcu bilo samo Međugorje, zato što sam upravo ovdje upoznala Zajednicu, ovdje je sve započelo. Željela sam kratku stanku, ne pravi odmor, nego godinu dana u Međugorju nakon čega bih 10 godina provela negdje drugdje. Dogodilo se da sam stigla u Međugorje kada je postojala potreba da se pomogne francuskom pastoralu i onda se služenje pretvorilo u dvije, tri, četiri godine i tako dalje. Ovdje sam već 12 godina, ali ponavljam, kada sam svojoj poglavarici rekla da bih bila sretna da odem u Međugorje, ona je odmah pristala. Zaista sam u tome vidjela mali znak od dobrog Gospodina, ali posebice od Djevice Marije koja mi je ponovno htjela poručiti da brine za mene.

■ Koliko vas je danas u Zajednici blaženstava ovdje u Međugorju?

Trenutno nas je zbog pandemije vrlo malo. Ali prije početka pandemije bilo nas je uvijek sedmero-osmero. Ja sam sada možda jedna od dvoje ljudi koji su najduže u kući, jer to pomalo ovisi o potrebama Zajednice. Ali istina je da nam, zbog raznih nacionalnosti, ovlašnji tim omogućuje upoznavanje hodočasnika na različitim jezicima. Imamo sestruru iz Poljske, Njemačke, Italije, još jednu sestruru iz Francuske koja je stigla, što nam omogućuje da dopremo do što većeg broja ljudi. Rekla bih da je 7-8 osoba dobro za održavanje kuće kada ima puno hodočasnika, jer su onda u funkciji sve kućne službe, kao i naš bratski život, liturgija, rad i molitva. I dobro je da nas je toliko kako bismo mogli obavljati sve dužnosti. Dani su ispunjeni između službi i služenja hodočasnicima i svim drugim.

■ Međugorje još uvijek nije svetište, a Zajednica blaženstava prisutna je već 30 godina. Dugi niz godina bili ste ovdje bez ikakvog službenog kanonskog statusa. Kakav je sada vaš status nakon što je mons. Hoser puno radio sa zajednicama prisutnima u Međugorju?

Mons. Hoser je, uz druge zajednice, pozdravio naše prisustvo, odnosno dao svoju suglasnost za našu službenu prisutnost ovdje i da budemo, kao što smo uvijek bili, potpora u pastoralnom radu za hodočasnike

u suradnji sa župom. Također je dao dopuštenje da se ovdje u kući mogu slaviti mise. Još uvijek se obavljavaju po točnom rasporedu jer je sada pandemija, ali iako ne bude tako, uvijek smo na raspolaganju za animiranje mise u župi. Dakle u slučaju potrebe, imamo to ovlaštenje da i ovdje možemo slaviti euharistiju.

■ Hodočasnici koji dolaze vežu se uz Vas. Postoji na naklonosti koja je stvarna i često se vraćaju. Dakle, to oblikuje veliku duhovnu obitelj. Kako čuvate tu povezanost? Teško je ostati u kontaktu sa svima koji Vam žele nešto reći. Kako to uspijivate?

Za mene je to možda jedna od poteškoća u pastoralu. Istina, to je i dar, ali u mnogim drugim kućama imamo kontakte s ljudima izvana, s ljudima koji nas posjećuju, i kada žive u blizini možemo ih vidjeti ih češće od hodočasnika koji se općenito vraćaju jednom ili dvaput godišnje i s kojima rjeđe kontaktiramo iz godine u godinu. Željeli bismo upravo suprotno, više zadržati vezu i pratiti taj odnos prijateljstva s onima koji se češće vraćaju. Izravnije smo povezani i s vodičima hodočašća. Mogu nas kontaktirati i zatražiti različite informacije ili nam javiti da bi htjeli doći sa skupinom na katehezu ili nas pitati za misu itd. To je vrsta kontakta koji možemo zadržati. Zatim putem e-pošte ili telefona uvijek možemo komunicirati s malom skupinom ljudi. Ali istina je da većini u pastoralu predstavlja granicu kad ih vidimo pet dana i onda odu.

■ Koja je Vaša uloga danas u Zajednici blaženstava u Međugorju? Koji je Vaš posao?

Ispostavilo se da mojoj poglavarici ove godine ističe mandat i zamolili su me da preuzmem odgovornost za ovađenju kuću i za naš mali tim. Potom su me zamolili da budem podrška i u ogranku sestara budući da sam sada i regionalna poglavarica. Dakle, tu je glavna poglavarica koja oko sebe ima regionalne poglavarice koje će je podržati, obilaziti različite kuće i pratiti sestre na terenu. Između lokalne poglavarice zadužene za terenski rad i glavne poglavarice postoji regionalna poglavarica, tako da sam dio tima koji prati 40 sestara koje su u šest različitih zemalja. Naravno da bih ih također trebala posjećivati, ali zbog pandemije u ovom trenutku teško je putovati. Nasreću, danas možemo lako komunicirati putem interneta.

■ Kakvi su Vaši kontakti s Hrvatima u zemlji i kakvi su kontakti Zajednice s drugim zajednicama prisutnima u Međugorju?

Rekla bih da u pravilu, bilo s ovađnjim pukom, bilo s franjevcima, bilo s drugim zajednicama, mi zaista imamo odnose pune poštovanja i povjerenja, čak i ako se ne nalazimo na kavi svaki tjedan. Osjećamo da smo dio ove obitelji oko Gospe koja u konačnici korača u istom smjeru. Svi smo tu da pomognemo Djevici Mariji da svoju poruku prenese svima onima koji dolaze ili svima onima koji se žele pridružiti putem medija i rekla bih da je to zajedništvo srdaca, ali i molitva jednih za druge. Poslije ćemo naravno s jednom ili drugom osobom tješnje suradivati i za potrebe župe, kao što su kontakti s franjevcima u raznim službama na pastoralnoj razini, kontakti sa zajednicama te kontakti s ovađnjim žiteljima koji ovise i o našem timu sestara.

Želimo nasljedovati MARIJU

TEREZA
GAŽIOVA

U postu i molitvi se srce otvara Bogu i ljudima. To je vrijeme milosti, obraćenja i obnove odnosa prema sebi, drugima, Bogu i prirodi. Bog snažno progovara u molitvi preko svoje riječi, preko osoba koje nas okružuju, preko kruha, preko zvuka, preko „običnih“ događaja i preko kamena i sunca. U milosnoj šutnji sve nam počne govoriti o Bogu i Njegovoj ljubavi. To iskustvo su doživjeli mnogi na seminaru posta, molitve i šutnje koji se održao u Međugorju od 24. do 29. listopada 2021. za skupinu hodočasnika iz Latvije. Seminar je vodio fra Marinko Šakota. Svaki sudionik je spoznao nešto novo, doživio neku vrstu duhovnog otkrića te je donio konkretnu odluku za sebe. Neki su svoja iskustva podijelili i s nama.

DIANA

„Tijekom seminara sam naučila da kada molim samo za neku svoju sebičnu, usku nakanu to nije ono što Bog od mene očekuje. Treba ići dublje, moliti za dar vjere, nade i ljubavi. Shvatila sam da je moje poslanje posebno moliti za one koji još nisu iskusili Božju ljubav. Također sam shvatila koliko je važna molitva jednih za druge. Ovih dana dogodilo mi se sljedeće: prolazila sa pored jedne sobe i vrata su bila odškrinuta. Čula sam kako se bračni par šapčući svađao. Navečer sam otišla na misu i molila za njih. Sutradan, kad sam ih vidjela, držali su se za ruke. U srcu mi je bilo tako toplo. Ovime želim reći koliko je važno moliti za druge, motriti i primjećivati što je drugima potrebno. Moje srce je postalo osjetljivije na potrebe bližnjih.“

JANIS

„Na seminaru posta sudjelujem već četvrti ili peti put, ali sada sam po prvi puta čuo da se trebam pomiriti sa sobom. I dogodilo se. Bio je to snažan trenutak za mene. Iskreno se nadam da će moći nastaviti živjeti u tom miru.

Dogodilo mi se još nešto jako posebno. Zaljubio sam se! Onako kako se zna zaljubiti mlad momak – ja sam se zaljubio u svoju ženu. Gledam ju skroz kroz ružičaste naočale. Bože, hvala Ti!“

IVETA

„Moj muž je najljepši, najzgodniji... i ja sam njega ovdje zavoljela u Božjoj ljubavi.“

Janis i Iveta

Što će još ponijeti sa sobom?

Shvatila sam da moram svakodnevno čitati Sveti pismo. Kod kuće molim, postim, ali nisam čitala Božju riječ. Slušajući ovde predavanja, zaljubila sam se u nju. U Bibliji se skriva veliko blago. Seminar mi je pomogao naučiti čitati Sveti pismo novim očima, da otvorenim srcem u biblijskim pričama prepoznajem sebe.“

SANDRA

„Volim promatrati ljude kada misle da ih nitko ne gleda. Kada promatram posvećene osobe ili osobe koje žive u zajednicama, želim otkriti da li se njihova djela podudaraju s njima.“

hovim riječima. I ono što sam ovdje vidjela, svidjelo mi se. Na primjer, s kakvim se poštovanjem te osobe odnose prema Isusu u Presvetom oltarskom sakramantu, kako se mladi iz zajednice odnose prema bolesnima, slabima: žive onako kako i govore. Mislim da to Gospa mijenja srca svoje dječice koja joj se posve predaju te sam i ja poželjela postati jedno takvo njeno dijete.“

AIVAR

„Bilo mi je važno zašutjeti i ući u dubinu, upoznavati Boga Oca ljubavi i učiti se pouzdati u Njega. Naime, u životu sam uvijek imao poteškoće prihvatići i voljeti ljude jer sam živio u zajednici gdje je bilo alkoholičara i osoba s mentalnim poteškoćama te sam ljude automatski dijelio na dobre i loše: ovaj čovjek je jako zao, ovaj me je povrijedio, ovaj mi je nesimpatičan itd. Želio sam se oslobođiti takvih reakcija. I onda, kad je na seminaru bilo govora ne samo o prihvaćanju sebe već i o prihvaćanju drugih onakvih kakvi jesu, shvatio sam da taj svoj problem trebam predati Bogu i puno moliti za ljubav prema drugima.“

NATASHA

„U mom srcu sada postoji samo jedna riječ pisana velikim slovima, a to

Inese

je ZAHVALNOST. Na seminaru sam shvatila da je ova riječ beskrajna kao i sam Bog koji je beskonačan. Osjetila sam potrebu zahvaljivati. I zahvaljivala sam mu za sve male i velike stvari u mom životu."

SIMONA

„Gospodin mi je pokazao moje srce u istini. Pokazao mi je slabosti na kojima moram raditi. Na Podbrdu sam vrlo snažno osjetila Gospinu prisutnost i dobila sam odgovore na neka moja pitanja. Osjećam veliku zahvalnost.“

INESE

„Kada se vratim kući, želim biti u božijim odnosima sa svojim najdražima. Želim naslijedovati Mariju. Također, ovdje sam htjela naučiti postiti i mislim da jesam. Jako su mi se svidjela predavanja fra Marinka. Iz njih sam shvatila da ako smo s Marijom i Isusom, s nama će sve biti u redu. Sve naučiti i razumjeti ne možemo – za to bi morali živjeti tisuću godina te je stoga u životu najvažnije biti strpljiv sa sobom i s drugima i moliti za dar ljubavi. I Bog će nam pomoći.“

ADAM

„Prvo – kad smo jeli domaći međugorski kruh sa sjemenkama, bila

je to prava gozba. I drugo – shvatio sam da je za život dovoljno samo nekoliko riječi. Riječi su moćne. Važno ih je mudro izgovarati, cijeniti svaku riječ koju izgovaramo.“

CASPAR

„Za mene je poseban doživljaj bila molitva križnoga puta na brdu Križevac. Tada sam doživio nešto neopisivo... shvatio sam da je Bog samo ljubav.“

Od kad sam prije nekog vremena prihvatio međugorsku Gospu za svoju Majku osjećam da me ona vodi i čuva i da me je dovela k svome Sinu Isusu.

Doživio sam i ljubav Oca nebeskoga, koji nam je poslao svoga Sina da nas spasi i uči ljubiti. Počeo sam s Njim razgovarati kao sa svojim ocem jer znam da je On uvijek sa mnom i da me sluša kao svoje malo dijete. Hvala.“

LIENE

„Na seminaru sam shvatila da mi je u životu nedostajala sposobnost slušati srcem te da je stoga u meni bilo puno straha i tjeskobe. Nisam mogla oprostiti ni sebi ni drugima. Odlazim s dubokim mirom u srcu, jer sam osjetila Božju ljubav koja opršta.“

BAIBA

„Hvala za molitvu i šutnju. Hvala za post – shvatila sam da je proždrljivost veliki grijeh. Našla sam duševni mir, duša mi je ozdravila i uskladila sam se sa sobom. Iskusila sam da je molitva radost. Molitva krunice, sveta misa, klanjanje – sve mi je to došlo kao blagoslov za neki veliki Božji naum koji On ima sa mnom. Nedavno sam pročitala knjigu fra Slavka Barbarića "U školi ljubavi".

Caspar

Vrijednost ove knjige je neopisiva! Na seminaru posta sam doživjela da je sve što piše u knjizi istina.

Vraćam se kući s našom ljubljenom međugorskom Majčicom u srcu.“

XENIA

„Željela bih reći veliko hvala Gospodinu na prigodi sudjelovanja na seminaru posta gdje sam uživala u Njegovoj ljubavi kroz jednostavnost. Ovih pet dana koja sam provela u Međugorju u postu i šutnji bilo je za mene nešto posebno, neviđeno, neopisivo.“

Shvatila sam da me Bog poziva da mu se potpuno predam, da želi da mu dopustim da me vodi kako bih odbaciла sve predrasude i stereotipe. Tijekom cijelog seminara odzvanjale su u mome srcu riječi: Isuse, uzdam se u Tebe!

Samoća u šutnji mi je jako pomogla da kroz razmatranje Božje riječi osjetim kako me Isus poziva da svjedočim o Njegovoj bezgraničnoj ljubavi. Na tom sam mu pozivu silno zahvalna! Naime, budući da sam mlada, uvijek sam sumnjala u uspjeh onoga što radim, da me nitko neće shvatiti ozbiljno itd... A onda mi je ovdje Bog kroz Svetu pismo progovorio: 'Nitko neka ne prezire tvoje mladost, nego budi uzor vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći. Dok ne dodem, posveti se čitanju, poticanju, poučavanju.' (1 Tim 4, 12-13)

I ja sam shvatila da je to je puno, puno važnije od onoga što drugi misle i govore o meni!

U Međugorju sam također dosta promatrala ljudе koji su se cijeli predali Isusu i shvatila što to zapravo znači. Zato i ja želim živjeti svetim životom u Isusu, ne samo živjeti da bi radila i zaradivala novac, nego živjeti da bi kroz rad mogla ljubiti Boga!

Za ovo kratko vrijeme su moja vjera, ljubav i mir ojačali. U srcu sada nosim mir koji dolazi od Isusa koji nije sličan ničemu na ovoj zemlji, nadnaravan je i neopisiv. Nisu prazne riječi da moje misli i srce nakon ovog seminara potpuno pripadaju Gospodinu jer istinski želim da beskrajna Božja ljubav uvijek teče kroz mene kako bih bila svjetlo u ovom svijetu.“

Jacques Philippe

NA ŽIVOT POZVANI

Ljudski je život divna pustolovina. Usprkos bremenu patnje i razočaranja što ih sa sobom nosi, nudi nam razvitak svih naših sposobnosti za ljubav i radost. Zato nemojmo pokušavati programirati svoju sreću, nego učimo prepoznavati i prihvatići pozive.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici
www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Svenjernici Informativnog centra MIR Međugorje.

Hodočasnici iz New Jerseyja (USA): Ovoga nema nigdje drugdje u svijetu

Vlč. Ariel Hernandez (47 godina) je porijeklom iz Argentine, ali je trenutno na službi u rimokatoličkoj biskupiji Camden u New Jerseyju u Sjedinjenim Državama, koja se sastoji od 62 župe i oko 475 000 katolika u južnim državama New Jerseyja u okruzima Atlantic, Camden, Cape May, Cumberland, Gloucester i Salem.

Stigao je u Međugorje na hodočašće od subote 29. listopada do petka 5. studenog 2021. s grupom od petnaestak svojih župljana. Među njima su njegova sestra i njezin zaručnik koji su stigli iz Argentine i koji su kao i većina hodočasnika, po prvi put u Međugorju.

Međugorje je za njih posebno mjesto u koje dolaze redovito jedanput godišnje od 2002. godine. „Kada se dođe jedan put, to te tako promjeni i mi osjećamo kako smo ovdje kao kod kuće, kako je ovdje Nebo i ovdje je sve!“ – kaže vlč. Ariel koji je zahvaljujući Kraljici Mira i postao protestanata pa je jak njihov utjecaj više na proučavanje Biblije. Nema molitve krunice ni štovanja BDM, što ostavlja određenu prazninu u njihovoj duhovnosti, a onda i na ljude koji to slijede. Zato se mi trudimo u naše župe donijeti Međugorje. Naša zemlja nas treba i na nama je velika odgovornost i imamo još toliko puno posla!“ – zaključio je vlč. Ariel Hernandez.

noj Americi nisu religiozni, jesu, ali njihova religioznost je puno više u njihovim riječima nego u načinu na koji oni žive. Ne postoji mjesto koje ima ovakvu molitvu klanjanja kao u Međugorju, gdje se ispovijeda kao u Međugorju i obitelji koje su nas primile koje se ponašaju prema nama – kao da smo članovi njihovih obitelji. Ne, toga nema u svijetu!

Također ovdje još vidim živu vjeru u Isusovu mističnu prisutnost u Presvetom oltarskom sakramantu. U Americi ljudi to teoretski znaju, svećenici im o tome govore, ali ta je spoznaja negdje u glavi, a ne u srcu. Također, kod nas je puno protestanata pa je jak njihov utjecaj više na proučavanje Biblije. Nema molitve krunice ni štovanja BDM, što ostavlja određenu prazninu u njihovoj duhovnosti, a onda i na ljude koji to slijede. Zato se mi trudimo u naše župe donijeti Međugorje. Naša zemlja nas treba i na nama je velika odgovornost i imamo još toliko puno posla!“ – zaključio je vlč. Ariel Hernandez.

Obiteljska duhovna obnova za hodočasnike iz Austrije

Zadnji tjedan listopada u Međugorju je obično obilježen brojnim dolaskom austrijskih hodočasnika. To je zbog toga što 26. 10. U Austriji dva dana slave Dan državnosti, praznike koje zatim spoje s vikendom i tako dobiju više dana koje rado iskoriste za nekakvo putovanje. Oni koji vjeruju, najčešće tada hodočaste u Međugorje. Ove godine, unatoč pandemiji, bilo je oko 12 autobusa hodočasnika iz Austrije. Među njima bila je jedna zanimljiva grupa koju su vodili bračni par SCHALLAUER. Na hodočašću od 23. do 28. listopada 2021. bilo ih je 42. Grupu su sačinjavale obitelji s djecom i ovo je bilo njihovo obiteljsko hodočašće organizirano poput duhovne obnove za roditelje i djecu.

Statistike za listopad 2021.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 106 400
Broj svećenika koncelebranata: 2846 (91 dnevno)

CHRISTIAN I DANIELA SCHALLAUER koji žive blizu Linza u braku su od 2002. Roditelji su petero djece, četvero živih i jednog anđela na nebu. Christian je po zanimanju tehničar i radi u jednom poduzeću, a Daniela je već 16 godina s djecom. Christian je također završio dvogodišnje školovanje u Biskupiji Salzburg za Obiteljskog savjetnika te dvogodišnji fakultet o 'Teologiji tijela' Ivana Pavla II. Kao bračni par imaju licencu akademije Dr. Josef Rötzer držati duhovne obnove i seminare na temu prirodnog planiranja obitelji. Također sudjeluju u radu nekoliko katoličkih on-line magazina i medija.

Sva ova materija je i te kako korisna za supružnički i obiteljski život. I oni su to namjerno izabrali kako bi imali znanstvene temelje i temelje crkvenog nauka kojima bi mogli potkrnjepiti svoja katolička i vjerska uvjerenja.

Sve to dodatno je 'začinilo' iskustvo Međugorja. Nai-me, Daniela je s njihovim sinom 2011. godine na poziv prijatelja prvi put došla na hodočašće u Međugorje. Ono ju je toliko ojačalo, toliko ju je učinilo radosnom i toliko ju je povezalo s njihovim sinom Davidom; toliko su bili u duhu ojačani da su odlučili slijedeće godine doći svi, kao obitelj. Na tom hodočašću su iskusili koliko ih je sve ojačalo u obiteljskoj povezanosti i odnosima, te duhovnosti, a sam voditelj Günter koristio ih je kao pomocnike i animatore za manju djecu u grupi. Nakon još dva zajednička hodočašća s Günterom, on im je rekao da bi bilo vrijeme da oni sami započnu organizirati svoje grupe.

„Poput fra Slavka i mi smo uvijek provjeravali da li neku našu ideju i Gospa želi. Tako smo i sada sjeli i molili i zaključili: 'Gospe, mi krećemo na hodočašće, ali ako ti napuniš autobus hodočasnici! Ako se oni skupe, onda ćemo znati da je to Božja volja i još ako nam pošalješ svećenika koji će nas duhovno voditi, jer mi nismo htjeli ići bez svećenika!“ – pripovijeda Christian. I autobus se napunio, a na sam dan puta došao im je i svećenik vlč. Mattias i tako su krenuli.

„Odmah smo željeli naša hodočašća posebno organizirati tako da budu prilagođena za obitelji – što znači da ne bude puno programa, previše molitve, nego da to bude jedno vrijeme gdje će se obitelji i odmoriti, imati vremena da budu zajedno družeći se uz pizzu, igre, izlete, ali gdje će biti i vrijeme za svetu misu, korisna predavanja i zajedničku molitvu.“ – objašnjava Daniela.

Tako organiziraju npr. da Daniela napravi radionice za djecu na kojima crtaju, prave ručne radove... a za to vrijeme Christian ima predavanje za roditelje na kojima im govori o važnosti sakramenta ISPOVIJEDI I POMIRENJA. Gledaju organizirati za dečke npr. da igraju nogomet, a curice da rade nešto interesantno za njih, ili da im oni pričuvaju djecu, kako bi bračni parovi mogli biti malo zajedno.

Hodočašća organiziraju već 4 godine trudeći se da bude dva puta godišnje: tjedan prije Uskrsa i sada u listopadu kad je Nacionalni praznik prema kojem imaju dva neradna dana. Osjećaju u srcu kako je ovo posebno vrijeme u kojem treba ojačati obitelji, kako bi mogle pravu katoličku vjeru i ljubav prenositi na svoju djecu i osposobiti ih da se odupru izazovima sve bezbožnijeg svijeta.

Pariški nadbiskup Michel Aupetit slavio misu u Međugorju: Kristovo kraljevstvo je vaše srce

Pariški nadbiskup mons. Michel Aupetit večeras (26. listopada) je u Međugorju predslavio svetu misu. Koncelebriralo mu je 39 svećenika. Pariška nadbiskupija organizirala je hodočašće u Međugorje, a uz nadbiskupa Aupetita bila su još četvorica svećenika i 54 hodočasnika. Osvrćući se na današnje evanđelje (Lk 13,18-21), mons. Aupetit govorio je o kraljevstvu Božjem. „Gospodin nam govori o kraljevstvu Božjem. Ali gdje On kraljuje? Za nas kraljevstvo uvijek dogovara nekom teritoriju. Židovi imaju obećanu zemlju. Muslimani, kad su negdje u većini, govore o 'islamskoj zemlji'. Gdje se nalazi teritorij na kojem Isus kraljuje? Ima nas dakle dvije milijarde kršćana, a ne znamo gdje se nalazi Kristovo kraljevstvo? Zato što Kristovo kraljevstvo nije neki teritorij. Kristovo kraljevstvo je vaše srce i ako u njemu ima samo malo ljubavi, budite sigurni da ga Bog dolazi ispuniti svojom ljubavlju i onda će to zrno ljubavi narasti, kao gorusićino zrno koje postaje najveće stablo u vrtu. Gospina posuka u Međugorju kaže 'mir, mir, mir', nema nasilja nema osvajanja, nema krvi“, rekao je mons. Aupetit. „Ako Isusa pustimo u naše srce, to može promijeniti cijeli naš život, kao što Gospa kaže kad nas poziva na obraćanje. Kad Isus uđe u neko srcu, on mijenja naš pogled na Boga i na druge.

Umjesto da gledamo sve što ne valja kod naše braće i sestara, gledajmo ih kao što ih vidi Isus i znajmo se diviti onome što je kod njih lijepo. Čak i naš posao je preobražen. Kad metete kuću, ako gledate u metlu ili u prašinu, vi ćete očajavati prije nego što i počnete, ali ako mislite na ljude koji će doći u vašu kuću, koji će biti sretni što su dostoјno primljeni, posao će vam biti lagan“, rekao je nadbiskup Aupetit, dodajući kako je kraljevstvo Božje u vašem srcu, a da su vrata našega srca ljubav. Nadbiskup Michel Aupetit na kraju je sve pozvao na ljubav.

„Znamo da smo sposobni ljubiti, ljubimo svog bračnog partnera, svoje prijatelje, svoju djecu, roditelje... Ali ta ljubav je uvijek ograničena, jer Isus nam kaže ako ljubite one koji vas ljube, nema u tome ništa posebno. Naša ljubav, kad nađe na neki otpor, brzo se iscrpi. Ali suprotno tome, kad primimo božansku ljubav, kao što to Isus od nas traži kad kaže: „Ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas“, takva ljubav, pa makar bila i maleno zrno, bezgranično raste po Božjoj mjeri“, riječi su kojima je svoju homiliju na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju zaključio pariški nadbiskup mons. Michel Aupetit. Cijelu homiliju poslušajte u audiozapisu. „Velika je radost što je s nama nadbiskup Aupetit sa svojim hodočascnicima. Hvala Vam za Vaš dolazak i Vaše riječi koje ste nam uputili“, zahvalio mu je na kraju misnog slavlja međugorski župnik fra Marinko Šakota.

Je li sazrelo vrijeme za pokretanje priznanja svetosti života fra Slavka Barbarića?

Primjer SVETOSTI

MJESEC STUDENI OTVARA NAM SE VELIKOM SVETKOVINOM SVIH SVETIH KOJA NAS POTIČE NA PROPITKIVANJE O TOME ŠTO ZAPRAVO ZNAČI BITI SVET I KAKO SE SVECEM POSTAJE!

U svojoj zadnjoj poruci od 25. 10. 2021. Gospa opet ponavlja ono što je tako puno puta već poručila: da ju je Bog zato i poslao k nama da nam pomognе na putu svetosti! Svetost je dakle naš cilj. Taj cilj ne postiže se lako jer biti SVET znači biti „potpuno družačiji od logike svijeta i ljudi!“ Možda je i to jedan od razloga zbog čega su kasnije kanonizirani sveci tijekom života nailazili na mnogobrojne protivštine, nepriznavanja, progone... jer oni su jednostavno živjeli po nekoj drugoj „višoj“ logici koju prosječe mase ljudi ne mogu razumjeti. A sve ono što se ne razumije, obično se osuđuje i gleda neprijateljski. Tek ono što iza tih „prognanika“ ostane, poput njihovih djela i čuda po njihovom zagovoru, kasnije svjedoči o Božjoj svetosti koja je u njima prebivala. Od smrti fra Slavka Barbarića prošla je 21 godina. Sva njegova djela i dalje stoje, a o čudima po njegovu zagovoru također se priča... Hoće li to biti dosta da se u drugi plan stave njegove „neprilagodenosti mentalitetu ovoga svijeta“ te da se konačno nešto pokrene u priznavanju svetosti njegova života?

NOVI BLAŽENICI U CRKVI

Samo u par zadnjih mjeseci naša Katolička Crkva postala je bogatija za veliki broj blaženika. Tako je

12. rujna 2021. u varšavskoj crkvi Božje Providnosti časni sluga Božji kardinal Stefan Wyszyński, poljski nadbiskup i kardinal Gniezna i Varšave, primas Poljske, branitelj ljudskog dostojarstva i prava, proglašen blaženim, a na čast oltara uzdignuta je Majka Elžbieta Róża Czacka, slijepa redovnica, utemeljiteljica Kongregacije sestara franjevki Službenica Križa i Centra Laski za obrazovanje slijepih djece i dijalog s nevjernicima. U Španjolskom gradu u Córdobi 16. listopada 2021. blaženima su proglašeni otac Juan Elías Medina i 126 suputnika, koji su stradali tijekom Španjolskog građanskog rata. Od skupine blaženih u Córdobi 79 je bilo svećenika, 39 laika, 5 sjemeništara, a 4 redovnika. Gotovo svi su bili zatvoreni prije mučeništva.

U nedjelju 24. listopada u Riminiju, u katedralnoj bazilici Santa Colomba, prefekt Kongregacije za kauze svetaca Marcello Semeraro predvodio je misu za proglašenje blaženom Sandre Sabattini, koja je umrla 1984. godine u dobi od 22 godine. Duhovnik don Oreste Benzija, osnivač zajednice Papa Ivan XXIII. (Comunità Papa Giovanni XXIII), Sandra je svoj kratki život posvetila pomaganju invalidima i ovisnicima o drogama. Kada je jednom članu zajednice, Stefanu Vitali, bio dijagnostiran neizlječivi tumor, don Oreste je predložio da se mole Sandri za zagovor ozdravljenja, i doista, Stefano je doživio milost čuda koji je bio potreban dokaz za Sandrino proglašenje blaženom.

PAULA TOMIĆ

...DILJEM SVIJETA FAR SLAVKO UŽIVA UGLED SVETOSTI TO SE VIDI PO BROJNIM SVJEDOČANSTVIMA LJUDI KOJI PRIČAJU KAKO OSJEĆAJU NJEGOV ZAGOVOR, BLIZINU, KAKO IH I DANAS NOSI NEKA NJEGOVA RIJEČ, SAVJET.. KAKO I DANAS NALAZE INSPIRACIJU U NJEGOVIM KNJIGAMA.

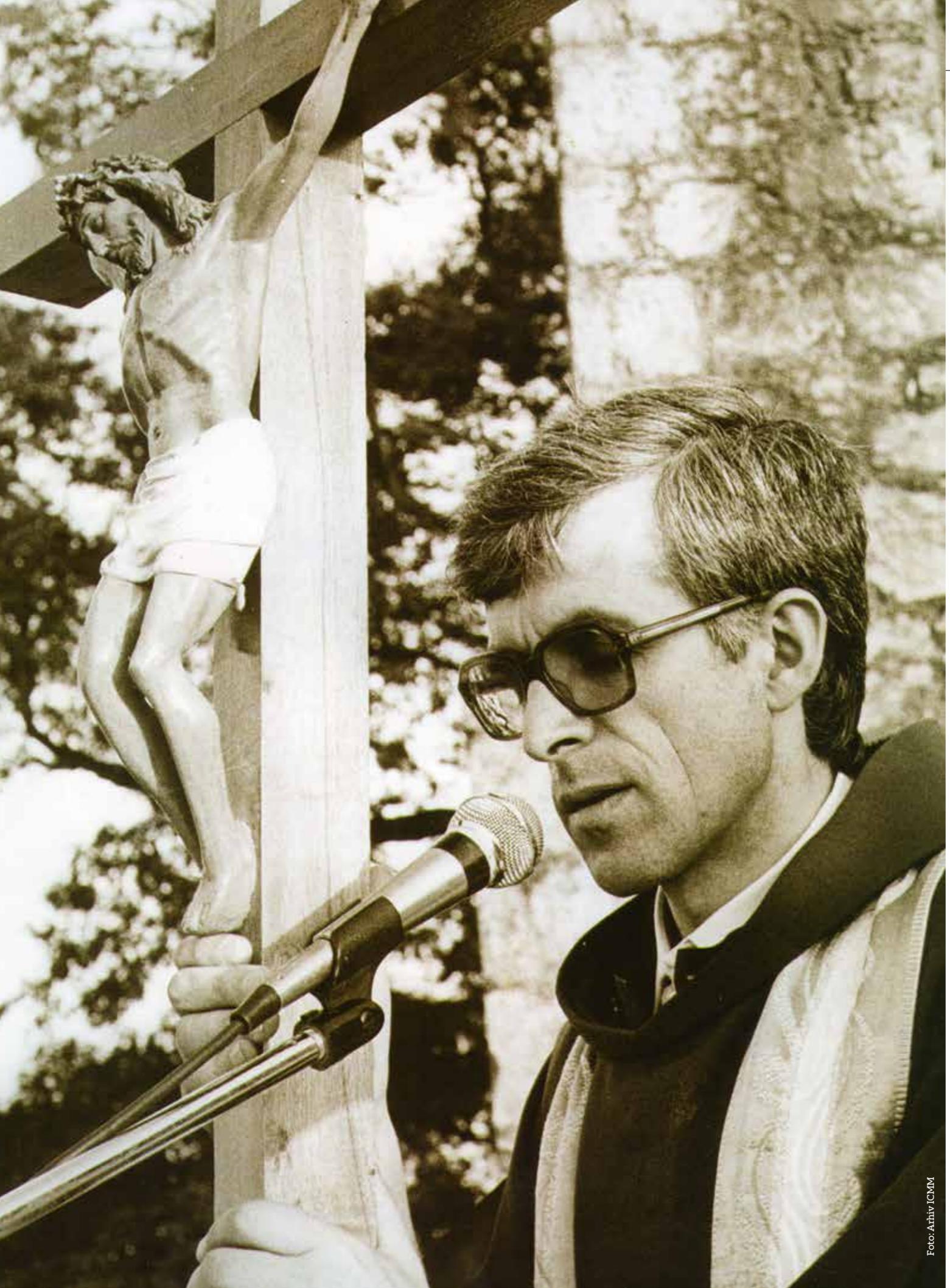

Foto: Arhiv/CMM

ČESTO PITANJE: KADA ĆE KRENUTI PROCES KANONIZACIJE FRA SLAVKA BARBARIĆA?

Hodočasnici koji ovdje dolaze iz cijelog svijeta u Međugorju se upoznaju s povijesti Gospina ukazanja, nastanka molitvenog i duhovnog programa župe te ostalim humanitarnim aktivnostima i redovničkim zajednicama koje u župi djeluju. Neizostavno se uz većinu toga spominje ime fra Slavka Barbarića koji je bio, ako ne začetnik svega, onda barem idejni pokretač. Kada čuju o svim njegovim idejama, mislima, duhovnim savjetima i životnim primjerima, ne čudi njihovo često pitanje kada će se pokrenuti postupak i njegove kanonizacije.

Naravno da je odgovor kako to nije baš tako jednostavno. Svetost je naime samo zadnji od ukupno četiri stupnja sveukupnog procesa kanonizacije. Tako kandidat treba najprije biti uzdignut na čast služe Božjeg (servus Dei), zatim dekretom o herojstvu krjeposti ili o mučeništvu bude priznat kao časni (venerabilis) a nakon toga blaženim (beatus), u procesu koji se naziva beatifikacijom.

Prvi stupanj – 'sluga Božji' postaje se dekretom mjesnog ordinarija po dopuštenju Svetе Stolice (nihil obstat), kojim se uvodi kauza kanonizacije i naređuje pokretanje biskupijskog postupka. Nakon što je pozitivno završena prva faza procesa, biskupijska, započinje tzv. rimska faza. Ako prema mišljenju stručne komisije, koja se sastoji od teologa, kardinala, biskupa i Kongregacije za kauze svetih, kandidat za beatifikaciju bude ocijenjen dostoјnim, tj. da je živio tri teološke krjeposti (vjera, ufanje i ljubav) i četiri kardinalne krjeposti (razboritost, pravednost, jakost i umjerenost), onda ta ista Kongregacija s ovlašću Rimskog prvosvećenika sastavlja dekret o herojstvu krjeposti ili o mučeništvu kojim se kandidat naziva časnim (venerabilis). Da bi taj isti kandidat bio proglašen blaženim, traži se da je prošlo najmanje pet godina od njegove smrti, osim ako Rimski prvosvećenik ne dadne oprost od traženih godina te da već postoji čudo po zagovoru sluge Božjeg. Za proglašenjem blaženim nekog mučenika čudo nije potrebno.

Završni stupanj kanonizacije jest proglašenje svetim dosadašnjeg blaženika. I u ovoj završnoj fazi, da netko postane svet, uvjet je isti kao za beatifikaciju. A to je postojanje čuda. Čudo se mora dogoditi nakon službene beatifikacije blaženika. U ovom slučaju postojanje čuda se traži i za blaženika ispovjedao-ca i blaženika mučenika. Kada je utvrđeno postojanje čuda prema zakonskim odredbama, onda slijedi svećani čin kanonizacije, kojeg uvi-jek vrši sam Rimski prvosvećenik, i dopušta da se dosadašnji blaženik naziva svetim, javno štuje u cijeloj Crkvi, a njegovo ime se unosi u opći kalendar Katoličke Crkve.

POKRETANJE PETICIJE ZA PRIZNANJE SVETOSTI ŽIVOTA FRA SLAVKA BARBARIĆA

ŽIVOT FRA SLAVKA BARBARIĆA
Život fra Slavka Barbarića tijesno je isprepletan s Gospinim ukazanjima u Međugorju. U domaćem puku i hodočasnicima diljem svijeta fra Slavko uživa ugled svetosti. To se vidi po brojnim svjedočanstvima ljudi koji pričaju kako osjećaju njegov zagovor, blizinu, kako ih i danas nosi neka njegova riječ, savjet... kako i danas nalaze inspiraciju u njegovim knjigama. Sjećanja na fra Slavka vrlo su živa u ljudima i svećenicima koji su s njim surađivali, i ne stide se priznati kako im je upravo fra Slavko svojom ener-

Maurizio Gagliardini

om, gorućom ljubavlju za Gospu i
sa, obnovio i njihove svećeničke,
ovničke ili bračne sakramente.

edan od takvih svjedoka je i don Uazio Gagliardini koji je od 2004. godine župnik u Novari koja se nalazi u pokrajini Piemonte u Italiji. Prečnik je već 47 godina. Upoznao je Slavka 1985. godine u Međugorju kada je prvi put došao na hodočašće s vlastitim hodočasnika iz svoga mesta.

političkog novinara iz svoga mješta. Za Međugorje je čuo 1981. godine da je kao voditelj mlađad sjeme- staraca u poznatim talijanskim revnim novinama 'Corriere della Sera' pročitao kratku vijest o počet- na ukazanja pod naslovom „Novi Jerudes na Balkanu“. Tada je pomislio načno!“ jer mu je to bila kao jedna „iskra“ za njegov svećenički

Sjećanja na fra Slavka vrlo su živa u ljudima i svećenicima koji su s njim surađivali, i ne stide se priznati kako im je upravo fra Slavko svojom energijom, gorućom ljubavlju za Gospu i Isusa, obnovio i njihove svećeničke, redovničke ili bračne sakramente.

poziv nakon 60-tih i 70-tih godina prošlog stoljeća koje su donijele gašenje sakramentalne i duhovne razine svećeništva pretvarajući ga sve više u nekakvog socijalnog radnika koji se bavi vrlo zemaljskim i prizemnim problemima ljudi i društva. Prvom prilikom uspio je otici vidjeti što se to u Međugorju događa! Na tom hodočašću dogodio se i prvi susret s fra Slavkom koji je objašnjavao Gospine poruke talijanskim hodočasnicima, s takvom jasnoćom i svjetlošću koje i dan danas pamti

Puno lijepih uspomena na fra Slavka, njegova učenja i misli koje su bile tako jednostavne i baš zato tako upečatljive, koje je skupio tokom mnogobrojnih dolažaka u Međugorje, te razgovori s drugim hodočasnicima i svećenicima koji su također bili nadahnuti fra Slavkom, potakli su ga da se zamisli: Kako Crkva može priznati Međugorje osim po njegovim plodovima? A koji plod Međugorja može biti bolji od života i djela fra Slavka Barbarića? To mu je dalo ideju nešto pokrenuti kako bi se priznale fra Slavkove zasluge. O tome je obavijestio pokojnog mons. Hosera koji je ideju vrlo pozitivno prihvatio!

Kao predsjednik međunarodne udruge „Mary for Life“ Medjugorje, koja ima svoj ogrank i u Međugorju pod nazivom „VOLONTERSKA ORGANIZACIJA BiH“, započeo je prije dvije godine prikupljati PETICIJE pod nazivom „SLAVKO U NEBU“ kojima želi pokrenuti otvaranje kanonskog postupka prema priznaju svetoštiti života fra Slavka Barbarića, ofm.

Peticija je prevedena na više svjetskih jezika i već sada kruži među međugorskim hodočasnicima. Do sada je uspio prikupiti oko 1000 potpisa s područja Italije i te potpisne je kao simboličnu podršku fra Slavkovim zaslugama predao 26. listopada 2021. provincijalu Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenku Šteki kojemu je peticija i namijenjena kako bi pokrenuo sve ono što je potrebno za proces kanonizacije.

Tako je eto barem u srcima ljudi i na papiru započeo jedan proces kojim se želi potaknuti preispitivanje fra Slavkovih zasluga za Nebo, što bi bilo na radost brojnih osoba koje se sa zahvalnošću sjećaju uloge fra Slavka u njihovim životima.

Ozdravio nakon molitve na fra Slavkovu grobu

Svjedočanstva o čudima koja su se dogodila po zagovoru fra Slavka Barbarića već postoje i usmeno se prenose. Jedno takvo svjedočanstvo o ozdravljenju po negovu zagovoru donosimo vam u nastavku članka:

Svjedočanstvo gospodina Pierangela Cresta

Svjedočanstvo gospodina Pierangela Cresta
Ja, dolje potpisani Pierangelo Cresto, rođen sam u Germognanu (TO)
u Italiji dana 24. 4. 1958. gdje i danas živim, te svjedočim o ovome dolje
napišanom:

Sve je započelo jednog listopadskog poslijepodneva 2012. godine u Međugorju. Moja majka i ja bili smo na hodočašću i otišli smo se pomoliti na fra Slavkov grob. U molitvi fra Slavku preporučivao sam mu osobe koje su potrebnije molitava od mene samoga. Krenuli smo prema pansionu, a mene je nešto potaknulo da se vratim ponovno prema njegovom grobu moleći ga da učini nešto i za mene: da položi svoju ruku na moje oči na kojima sam imao nekoliko mrena zbog kojih sam video crne rupe u pogledu.

Navečer sam otišao na spavanje u sobu koju sam dijelio s prijateljem Lorenzom Mazzanom. Tijekom noći ustao sam na WC, ali sam u lijevom oku osjetio snažno peckanje, kao da imam šumeću tabletu koja se rastapa u oku. Pogledao sam se u ogledalo i ugledao sam kako mi iz oka navire krv i bijicom teče niz lijevu stranu lica. Pokušao sam je obrisati rukom, ali začudo, ruka mi je bila čista. Preplašen onim što mi se događa, zazvao sam svoga prijatelja, koji je mislio da sam poludio, jer on nije ništa čudno na meni video. Tako pred njim, ponovno sam se pogledao u ogledalo i sada ni ja sam nisam više ništa video, ali sam opazio kako mi je vid normalan i da nema više onih crnih rupa u pogledu.

Kad sam se vratio kući otišao sam na pregled svom doktoru okulistu Fusi, primariusu u bolnici Valdese u Torinu. On mi je potvrdio kako su moje mrene čudom nestale, ali da nema niti ožiljaka koji bi obično ostajali nakon operacijskih zahvata. I on sam bio je iskreno začuđen onim što je viđao.

Ovo je moje svjedočanstvo i stojim vam na raspolaganju za bilo kakve informacije (345-9906556).

Kakve informacije (545-1) Međugorje, 11. 9. 2013.

Mucanje na pragu Tvojega Kraljevstva

Jesi li Ti uistinu u svakomu
gladnu, žednu, tuđincu, golu, bolesnu, utamničenu
ili samo paziš kako se odnosim prema njima
ne bi li našao štogod za moj ispit savjesti i Tvoj konačni sud?

Kako to da u Tvojem popisu nema
uspješnih, pametnih, poznatih, pobožnih?
Gdje su nestali
uzoriti, poštovani, velerasni,
dični, ugledni, cijenjeni?
Kako nema titula, zasluga, uloga?

Je li stvarno istina da me kroz Twoja vrata
Neće moći provesti ni sveti ni uzoriti
nego samo gladni, žedni, tuđinci, goli, bolesni i utamničeni
ili je to samo način da me držiš budnim za vrijeme liturgije?

I kako to da će svi biti iznenađeni?
Jedni jer su mimošli gladne, žedne, gole, bolesne i utamničene,
a drugi jer su vidjeli samo njih, ali ne i Tebe?
I zašto se Ti uopće skrivaš na rubovima našega svijeta?

Čime mjeriš glad?
I misliš li na svaku glad?
Za kruhom i za prihvaćanjem, za razumijevanjem i za priznanjem?

A žed?
Zašto je Tebi stalo da opazim tuđu žed?
Voda je Tvoja i Ti si je spremio
besplatno za svakoga, do konca vremena.
Ali kako da doprem do njezine besplatnosti
kad svakom kupnjom polažem na nju pravo kao da je moja?

Bio si i jesi gladan.
Bio si i jesi žedan.
I čekaš u gladnim i žednim da konačno
očutim Tvoju, a ne svoju glad i osjetim Tvoju, a ne svoju žed.

Kako to da u svoje Kraljevstvo ne pozivaš one
koji su dobro skrbili za same sebe
i nisu bili potrebnii tude brige?

Kako to da nisi najprije pozvao svoje?
po krvi, mesu i privrženosti?
Tebi su draži tuđinci.

Na koje si tuđince mislio?
Na Sirijce, Afganistance, Kurde, Libijce, Ukrajince?
Jesi li mislio samo na one koji su došli k nama preko naših granica

ili si mislio i na susjede koji vjeruju kao da su tuđinci
i drže se kao da su iz kakva nepoznata svijeta?

A goli?
Misliš li samo na gole zbog siromaštva
ili Ti je stalo i do onih koje sam ja svojim nespretnim riječima
ogolio i ostavio bez zaštite?

A bolesni i utamničeni?
I oni su Tvoji izabrani.
I oni su mjera Tvojega suda.

Zašto ćeš nas razvrstati samo po našem odnosu prema Tebi
u gladnim, žednim, tuđincima, bolesnim i utamničenima?

Sto ćemo s našim religijama, staležima, titulama, uspjesima?
Kamo ćemo s našim molitvama, meditacijama,
praksama, sebstvima?

Gol sam ušao u svijet i gol ću iz njega izići.
Gola ćeš me na sud pozvati.
Praznih ruku imat ću samo ono sto sam dao drugima.

Vidim,
jedini koje mogu nahraniti jesu gladni.
Siti bi me još htjeli za svojim stolom.
Jedino žedna mogu napojiti. Gasnu voda ne treba.
Mogu primiti samo stranca. Domaci je već na svojem.

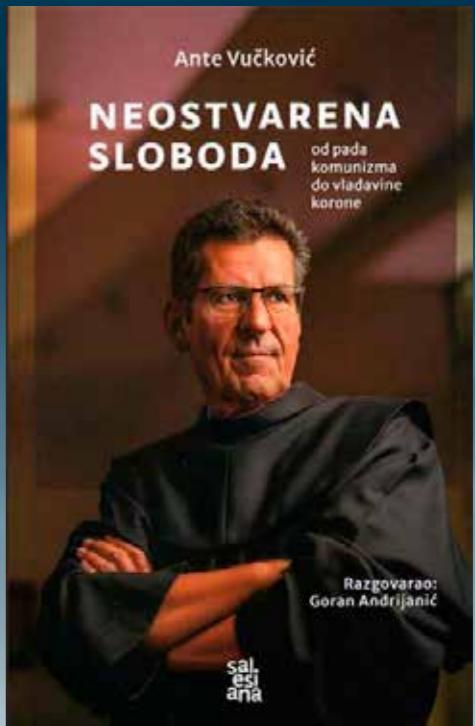
Zaognuti je moguće samo gola.
Odjevenu ne treba moje odjeće
Pohoditi mogu samo bolesne i utamničene.
Zdravi i slobodni idu kamo hoće.

Na pragu Tvojega Kraljevstva, usred Tvojega suda, Tvoj zakon:
U Kraljevstvo ulazi tko je tažio tuđu glad,
gasio tuđu žed,
primao tuđinca,
zaogrnuo gola,
pohodio bolesna i utamničena.

U Kraljevstvo će ući tko dođe praznih ruku,
bez riječi o sebi,
bez svojih pobrojanih dobrota
i bit će zatečen onim što si Ti upamtio
i iznenađen dobrotom koju će za nj donijeti drugi.
Blago onomu za kojega na pragu Tvojega Kraljevstva
budu svjedočili gladni, žedni, tuđinci, goli, bolesni i utamničeni.

fra Ante Vučković

Fra Ante Vučković jedan je od najcijenjenijih hrvatskih svećenika i propovjednika. Jednostavnost i dubina fra Antina jezika privlače sve, kako vjernike tako i one koji se takvima ne nazivaju.

Neostvarena sloboda je prvi značajniji osvrt „iznutra“ o 30 godina slobodne Crkve, od pada komunizma do vladavine korone.

Knjiga je napisana u obliku razgovora koji je s fra Antonom vodio poznati novinar Goran Andrijanić. Čita se u dahu. Svoje viđenje gorućih crkvenih tema fra Ante iznosi otvoreno i iskreno, ne plašeći se ni onih nezgodnih tema. Jedni će u knjizi naći odgovore na svoja pitanja. Drugi se s određenim tezama neće složiti, ali će ih fra Ante sigurno potaknuti na razmišljanje.

Ističemo neke od najzanimljivijih tema: odnos Crkve i politike u Hrvatskoj, pomirenje sa Srbima, sukobi u hrvatskom društvu, trenutne napetosti u Crkvi, novi crkveni pokreti, Međugorje, celibat, odgovor Crkve na pandemiju...

Sva izdanja možete
kupiti na web stranici
www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvremenici Informativnog centra MIR Međugorje.

VJERNIK

VS. KORONA-KRIZA

MIRTA MILETIĆ

KONTEKST VREMENA U KOJEM ŽIVIMO PRED NAS STAVLJA PITANJE PROLAZNOSTI I KRHKOSTI.

Živimo iskustvo nesigurnosti i straha. Nekako se svi iznutra nadamo sigurnosti koja se ne nazire. Željeli bismo da se ova agonija pandemije konačno okonča. Da se sve vrati na staro. Priželjkujemo „normalan“ život. No, promatrujući

trenutno stanje nitko nam ne može obećati kraj cijele priče. Nitko ti više ne može dati garanciju ni za što.

Osjećamo da nam se krade sloboda. Malo po malo. Na nekim zagrebačkim fakultetima studenti koji su cijepljeni sjede naprijed, a oni koji nisu straga. Podsjeca li vas ovo na neke ružne stvari iz prošlosti za koje smo vjerovali da se više nikada ne ponoviti?

No, jedno je sigurno. Sve se ovo događa po Božjem dopuštenju. I sve

zasigurno ima puno dublji smisao od onog koji mi vidimo. Isus je rekao da su nam čak i dlake kose na glavi površnosti imamo ovakvu krizu? Društvo koje odbacuje patnju, trud i dublje promišljanje o Bogu i smislu života primorano je na ovaj način priznati da ne može baš sve kontrolirati. Primorano je priznati da postoji nešto oku nevidljivo (o čemu ne znamo previše!), a toliko je utjecalo na ljudske živote. I ova spoznaja je dobar početak obraćenja srca i priznanja koliko zapravo ovisimo o Biću koji nas nadilazi. I evo nam odgovora zašto ova kriza je velika šansa za promjenu. Idemo je pogledati očima vjernika.

Covjek vjernik ne samo da zna i razumije kako Bog drži ovaj svijet, kako ga ljubi i brine o njemu neusporedivo više negoli svi mi zajedno već i u svakoj ovakvoj situaciji zadržava mir u srcu. Jer zna, zaista zna da Gospodin u svojoj ruci drži sve i da se ništa ne događa bez njegova znanja. Virus je doveo u pitanje našu stvarnu vjeru u uskrsnuće i poruku uskrsnuća. Umjesto lažnog 'boga zdravlja' kojemu se čovječanstvo odjednom klanja i sve mu je spremno žrtvovati, kao da nikada ne ćemo umrijeti, Isus je pobijedio smrt i uči nas da smo ovdje tek prolaznici. Ova kušnja uzdrmala je mnoge i 'izula ih iz cipela' lažne vjere, lažnog mira u kojemu smo se svi mi, netko više, netko manje, klanjali nekom idolu.

U cijeloj ovoj situaciji pozvani smo razmišljati i ponašati se kao vjernici. Ipak bismo mi koji se smatramo Kristovim priateljima trebali zauzeti stav prema ovim događajima i u svojem ponašanju očitovati tu drugačiju stvarnost koju živimo u našim srcima i svakodnevici. Trebali bismo tražiti odgovore i razloge ovoga što nam se događa, osluškivati u srcu. Dešifrirati poruku koja nam se šalje. Osobno i na globalnoj razini. Bog koji je Svemoguć i Stvoritelj svega zna što se sa čovječanstvom događa. Vidi sve i zna sve. Možemo reći da dopušta neke situacije želeći promijeniti ljudska srca. Čovjek se pita koji je smisao svega ovoga? Koja je poruka i što trebamo naučiti? Odgovor daje svatko od nas, pojedinačno. Stavljeni smo u pitanje. Čovječe koji je smisao tvoga života? Zašto živiš? Poznaješ li dovoljno svog Gospodina? Želiš li s njime uopće provesti cijelu Vje-

nost? Na kojoj je razini tvoja vjera? Suprotno od vjere je strah. Prevladava li strah u tvom životu?

Nije li znakovito da upravo u ovakvom društvu hedonizma i površnosti imamo ovakvu krizu? Društvo koje odbacuje patnju, trud i dublje promišljanje o Bogu i smislu života primorano je na ovaj način priznati da ne može baš sve kontrolirati. Primorano je priznati da postoji nešto oku nevidljivo (o čemu ne znamo previše!), a toliko je utjecalo na ljudske živote. I ova spoznaja je dobar početak obraćenja srca i priznanja koliko zapravo ovisimo o Biću koji nas nadilazi. I evo nam odgovora zašto ova kriza je velika šansa za promjenu. Idemo je pogledati očima vjernika.

Svaka teškoća i patnja imaju zadatak protresti naše živote koji se s vremenom pretvore u močvaru. Pa tako i naš duhovni život. U patnji sazrijevamo i rastemo. Ona nas čini moćnjima i bogatijima. Patnja razbija naše jeftine i površne sigurnosti. Pokazuje nam tko smo mi zapravo. Pokazuje nam i u koga ili što smo stavili sigurnost svoga života. Možemo je nazvati i testom vjere. Goethe će reći kako nema situacije koja se ne bi mogla oplemeniti bilo stvarajući, bilo trpeći. Svaka životna okolnost i situacija nudi priliku za ostvarenje vrijednota. Koje vrjednote trebamo oživovoriti? Što nas uči trenutna svjetska situacija?

Odlučiti se za poniznost. Oholost baštinimo još iz Edena. Ona je vječita napast dok smo na zemlji. Sebe i stvari koje posjedujemo staviti ispred Stvoritelja. Svoje talente i uspjehe staviti u vlastitu službu, a ne Božju. Činjenica da nas mali sićušni virus može toliko oslabiti, vraća naš pogled na Onoga koji nas je stvorio i o kojem ovisimo. Vraća nam pogled na jedinu, istinsku Sigurnost. Vraća nas onome što je bitno za naš život. I raspršuje sve stvari i odnose koji su nam nebitni i koji ne doprinose našem nutarnjem rastu.

Prihvati smrt. Kada se naš život kreće jednoličnim parvocrtnim smjerom, ne razmišljamo često o smrti. Ponašamo se kao da ćemo zauvijek živjeti ovakvim životom. Susret s mnogim smrtima u posljednje vrijeme pred mene stavlja i moju smrt. Moj odlazak. Jesam li spreman na taj trenutak? Odbacujem li pomisao vlastite smrti? Način na koji sada

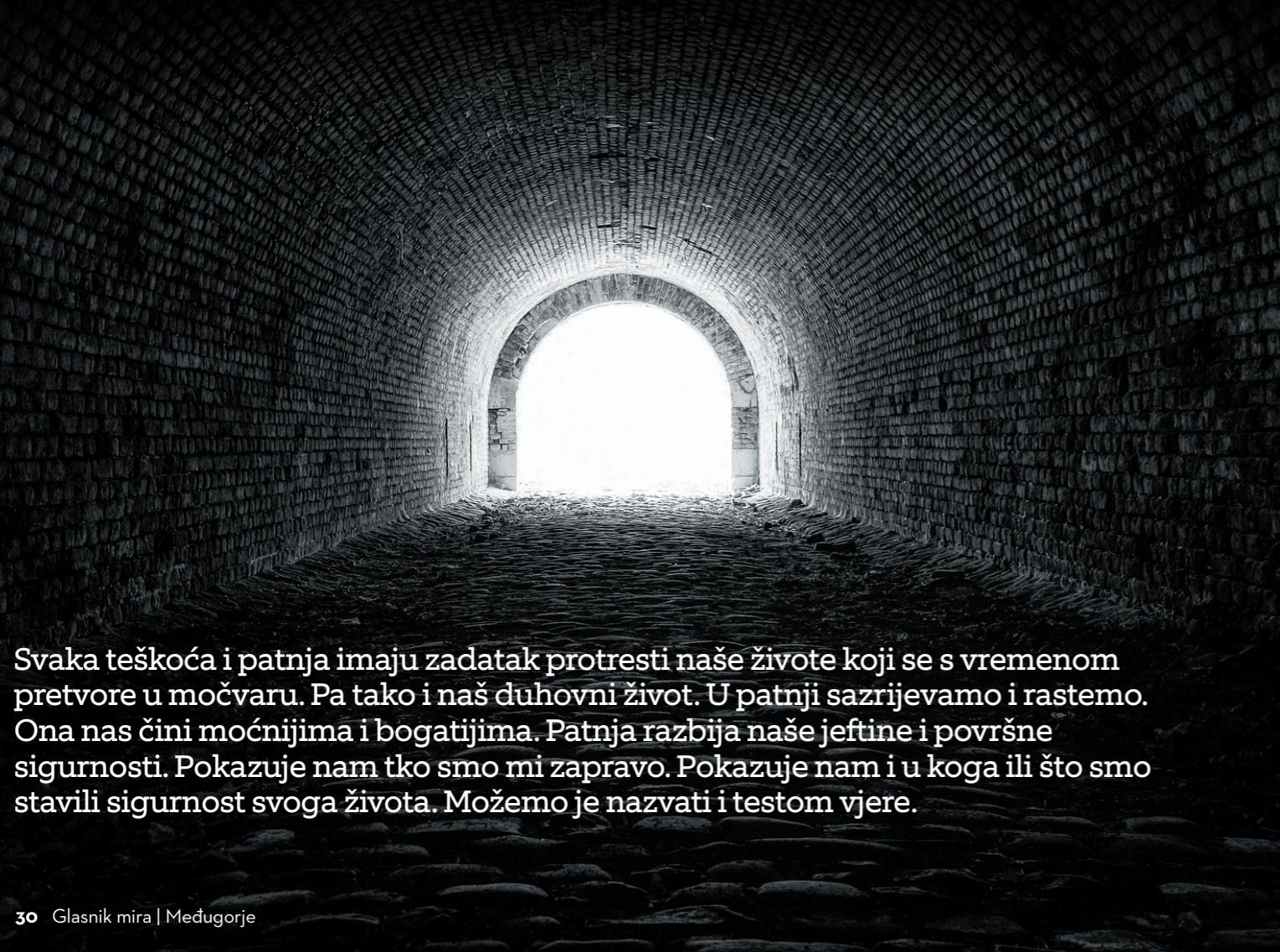
Sada se dijelimo na cijepljene i necijepljene. Upire se prstom u one koji se nisu cijepili govoreći im kako su neodgovorni i nazadnih stavova. Osjećamo da nam se krade sloboda. Malo po malo. Na nekim zagrebačkim fakultetima studenti koji su cijepljeni sjede naprijed, a oni koji nisu straga. Podsjeca li vas ovo na neke ružne stvari iz prošlosti za koje smo vjerovali da se više nikada neće ponoviti?

živim odredit će moju Vječnost. Ovo je prilika da konačno zrelo i odgovorno usmjerimo svoj život prema Kristu. Promijenimo loše navike i raskrstimo s osrednjim kršćanskim životom. Važno je pitati se želim li doista u Nebo? Koji je cilj mog života? Ako znam cilj svog života, onda ću prema tom cilju usmjeriti sve svoje vrijeme i snagu.

Suočiti se sa strahom. Ljudska reakcija pred nečim što ne poznajemo je strah. Nepoznato nas uvijek straši. No, prevelika količina straha nas blokira. Slušajući i čitajući vijesti koje nam se nude u posljednje vrijeme, u nama raste strah. Ne negirajući činjenicu postojanja virusa potrebno je naći zdravi pristup cijeloj situaciji. Odreći se života u neprestanom strahu! Posvijestiti si da Bog ima plan s mojim životom. Povjerovati da Bog misli o meni, da me ljubi i ne napušta. Vježbati povjerenje! Ljudska pamet i snaga nam u ovim trenutcima ne pomažu mnogo. Stoga nam je ovo šansa vratiti se svome Ocu, produbiti odnos s Njim. Upoznati ga. Ne možeš voljeti nekoga koga ne poznaješ.

Probuditi zahvalnost. Možda smo do ove pandemije podrazumijevali zdravje i obitelj. Ljudi koji nas okružuju. Sada je sve pod znakom upitnika. Članovi obitelji nam mogu umrijeti, prijatelji nas nenadano napuštaju. Što je recept? Biti zahvalan na svakom novom danu. Biti zahvalan baš na takvom mužu i takvoj ženi. Zahvaliti na djeci i svim izazovima kroz koje s njima prolazimo. Popraviti obiteljske odnose ako su narušeni. Odvojiti vrijeme za susret s članovima obitelji i izboriti se za molitvu. Zahvalnost uvijek u nama rada konkretno djelovanje.

Dakle možemo kao vjernici zaključiti kako nam ova korona-kriza zapravo može biti na korist i posvećenje. Mi smo stavljeni u svijet i ne možemo izbjegći ono što se događa u svijetu, ali možemo dati okus i značenje događajima. Možemo dati ljubav i svoj doprinos. Iskoristiti sadašnji trenutak! Prepoznati znakove vremena i odraditi životnu zadaću koju nam je Bog dao.

Svaka teškoća i patnja imaju zadatak protresti naše živote koji se s vremenom pretvore u močvaru. Pa tako i naš duhovni život. U patnji sazrijevamo i rastemo. Ona nas čini moćnjima i bogatijima. Patnja razbija naše jeftine i površne sigurnosti. Pokazuje nam tko smo mi zapravo. Pokazuje nam i u koga ili što smo stavili sigurnost svoga života. Možemo je nazvati i testom vjere.

TKO MOLI, NE BOJI SE BUDUĆNOSTI

KREŠIMIR
MILETIĆ

Mjesec studeni donosi nam jedan od najljepših blagdana, blagdan Svih svetih. Iako se ovaj blagdan u široj javnosti povezuje s obilaskom groblja i sjećanjem na naše pokojne, za nas vjernike zaslužuje kudikamo veću pozornost našeg srca od sadržaja koji je ipak vlastit Dušnom danu. Obilazak groblja i suočavanje sa stvarnostima smrti i prolaznosti našeg života stvaraju pogodnu podlogu za nešto puno dublje. A to je razmišljanje o konačnom cilju našeg života.

Kršćanin je duboko svjestan i svojim životom svjedoči da je ovaj zemaljski život tek most koji treba prijeći i koji nas spaja s vječnim životom. Tako i naše pokojne ne promatramo u žalosti, već u radosti da su oni svoj životni put dovršili. Nji-

ma zaista sada ne treba naše cvijeće, vijenci, svjeće. Njihovoj sadašnjoj stvarnosti ne može niti milimetar pomoći vosak, niti bilo kakvi ukrasi. No jedno može. Naše molitve. Osobito zato jer ne znamo u kakvom ih je stanju duše zatekla smrt i gdje se trenutno nalaze – u raju, čistilištu ili pak u paklu.

Molitva je doista jedino što im sada možemo darovati. I svetost našeg osobnog života, žrtve i trpljenja koje možemo prikazivati za njih. Naravno, tu su i posebni darovi i milosti poput potpunog oprosta koje možemo prikazivati za pokojne. Samim time u fokus dolazi važnost našeg osobnog obraćenja, duhovne i vjerničke formacije. Jer priznajmo to, često nismo svjesni vrijednosti, snage i važnosti 'alata' i 'oružja' koje nam je Isus ostavio na raspolaganju.

Vjernik koji moli, ne boji se budućnosti. Vjernik koji moli, čak i u situacijama koje ne razumije i u kojima je suočen s trpljenjem, poput Joba, ne gubi vjeru već još žarče ulazi u dijalog s Gospodinom. I samim time ulazi u sve intimniji odnos s Gospodinom, upoznaje ga sve više. Umjesto dara, sve se više fokusira na darovatelja. Jer sve što jesmo i što nas okružuje jest dar Stvoriteljev koji nas je stvorio iz ljubavi i jer nas ljubi. Zato je blagdan Svih Svetih prilika da se zagledamo u one koji su uspješno 'trku dovršili, vjeru sačuvali'. Prečesto smo zaokupljeni uspoređivanjem s drugima i to – najčešće u krivim stvarima. Ovo je prilika usporediti svoj život i sve naše odnose – prema bližnjima i prema materijalnom svijetu – sa životima svetaca.

Posebnost svakog sveca je bila u tome što su intenzivno surađivali s milostima, dopuštali da Krist u njima bude sve prisutniji, da se u njima utjelovi i po njima blagoslovija svijet. Primjetit ćemo i kako su svi do jednog imali izrazito blizak odnos s Gosprom. A sve je ovo nemoguće ostvariti bez duboke i ustajne molitve. U posljednjoj poruci Gospa nam tumači kako onaj koji moli se ne boji budućnosti i kako osjeća slobodu djece Božje i radosna srca služi na dobro bratu čovjeku. Jer Bog je ljubav i sloboda. Zato je vrijeme da preispitamo svoju molitvu. Kako i koliko molim? Možda je vrijeme da, poput apostola, potražimo pomoći i zamolimo Isusa da nas nauči moliti. Da potražimo pomoći i savjet svećenika. Ako

Vjernik koji moli, ne boji se budućnosti. Vjernik koji moli, čak i u situacijama koje ne razumije i u kojima je suočen s trpljenjem, poput Joba, ne gubi vjeru već još žarče ulazi u dijalog s Gospodinom. I samim time ulazi u sve intimniji odnos s Gospodinom, upoznaje ga sve više. Umjesto dara, sve se više fokusira na darovatelja. Jer sve što jesmo i što nas okružuje jest dar Stvoriteljev koji nas je stvorio iz ljubavi i jer nas ljubi.

je molitva toliko važna i vrijedna, onda bih zaista trebao naučiti moliti.

Ovdje ćemo lako uočiti kako smo često najveći protivnici iskrene i duboke molitve mi sami. Bilo da živimo u iluziji ili projekcijama duhovnih stvarnosti na način da smo ih sveli na minimum minimuma, molitvu prije jela ili neki obrazac molitve prije spavanja. Bilo da smo lijeni za molitvu i za sve drugo lako pronađemo vremena (jer nas zanima, jer nam je zabavno), a za molitvu nikako ili se moramo nevoljko prisiljavati. A Gospa nas u prethodnim porukama poziva da molimo dok nam molitva ne postane radost, da neprestano molimo. Zato je ovo vrijeme za nas vrijeme milosti u kojem imamo priliku obnoviti molitvu, naučiti moliti i dopustiti da molitva zauzme primarno mjesto u našem životu.

Studen je mjesec u kojem imamo priliku razmišljati o posljednjim stvarima – o našoj smrti, o Nebu. Imamo priliku susresti se u sjećanju i u molitvi s našim pokojnjima. Imamo priliku provjeriti kako molimo i kakva je naša molitva, priliku naučiti moliti. No, više od svega, imamo priliku susresti se sa sobom samima. Iskreno i bez maski. I razmisiliti o odlukama koje trebamo donijeti, kako bi naš život živjeli dostojno kršćanskog poziva. Na tome putu nismo sami i imamo veliki blagoslov u prisutnosti Gospe koja nam je, kako sama kaže, poslana da nam pomaže na putu svetosti.

Knjigu u Gospinoj školi mogli bismo s dobrim razlozima nazvati udžbenikom međugorske duhovnosti. Autor je osobno prošao u školi Kraljice Mira tu školu, živeći Gospine poruke i učeći od onih koji su tu školu prošli prije njega, posebno od pok. fra Slavka Barbarića kojega često i citira.

Duboko sam uvjeren da će svaki dobro namjeran čitatelj koji u ruke uzme ovu knjigu doživjeti pravu opijenost Gospinom duhovnošću koja je plod njezine škole koje se ne treba bojati, već odvažno u nju stupiti. Knjiga je pisana jednostavno i praktično da doista može poslužiti kao udžbenik u toj školi, ali i kao primjerice vrlo prikladno gradivo za duhovne vježbe ili osobno duhovno štivo. U svakom slučaju ona predstavlja pravo osvježenje i obogaćenje literature koja se bavi međugorskom duhovnošću. (fra Ivan Dugandžić)

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Svenenirci Informativnog centra MIR Međugorje.

DRAGO
ČUTUK

Humanitarna pomoć je pristizala različitim udrugama i organizacijama, od Crvenog križa ili Caritasa do Merhameta, od UNICEF-a ili UNHCR-a do IGASA-e ili RABITA-e. Od svih tih subjekata, najviše je pristizala na „Caritas Međugorje“, a kasnije na Udrugu „Međugorje – mir“.

Dakako, Ured za prognanike i izbjeglice je bio „najjači“ i najbolje organiziran. Moj stav koji sam uvek naglašavao je da su adresati (priatelji) humanitarne pomoći ljudi u nevolji, a razne ustanove ili udruge (Crveni križ, Caritas, UNICEF, Merhamet i sl.) samo posrednici u distribuciji pomoći onima kojima je pomoć upućena i namijenjena.

Umjesto „Župnog caritasa Međugorje“ osnovana je udruga građana: Udruga „Međugorje-mir“ Split, čiji će fra Leonard biti predsjednik.

Osnivačka skupština održana je 27. siječnja 1993. g. uz veliku moralnu potporu mons. Frane Franića.

Najaktivniji i najbliži suradnici fra Leonarda, sukreatori tuzemnog djelovanja Udruge su Ilija Naletilić, Dinko Boban i Drago Čutuk, dok njegove uredske suradnice, Ankica Grubišić i Željka Puljak, Dubravka Radas i č.s. Melanija Šakota, a kasnije i Miljenka Majić mu asistiraju na pribavi i podjeli humanitarne pomoći, te drugim humanitarnim aktivnostima.

Razvoj političkih događaja u Bosni i Hercegovini ne ide na ruku tamošnjim Hrvatima. Muslimanske snage napadaju Hrvatsko vijeće obrane (HVO) 9. 5. 1993. g., zauzimanjem važnijih vojnih objekata u Mostaru i šire. Rat s Bošnjacima rezultira iznimno velikim brojem ranjenika s amputacijama donjih ekstremiteta. Sjećam se dobro kada je fra Leonard izjavio kako je nedostajalo daske i ostalog materijala za izradu križeva i mrtvačkih sanduka na području Herceg-Bosne.

U Splitu smo razmatrali način i mogućnost kako pomoći tim ljudima.

FRA LEONARD OREĆ – 20 GODINA POSLIJE

Foto: Arhiv ICMM

To veliko i dobro stablo nahranilo je i napojio desetine tisuća ljudskih bića, odjenuo i obuo ništa manji broj. Pomoć prikupljena u njegovoj režiji je pristigla u svaki kutak Hrvatske sve do Iloka. Isto tako je stigla u svaki kutak BiH, a dopirala je i do Albanije, Kosova, Crne Gore, Makedonije, Rumunjske, pa čak i do Afrike i dalekog Pakistana. Utješio je i duhovno okrijepio brojne osobe u nevolji koje su ga posjećivale ili koje je sretao putujući europskim prostranstvima. Neka mu je vječna slava i hvala!

Tako 3. 9. 1993. g. sastaju se članovi udruge fra Leonard, dr. Stjepan Petrić, Ilija Naletilić, dr. Stjepan Lončarević, Zdravko Bubalo, Lena Elek, Jakov Škrobo, Nenad Zovko, Ante Katura, Dinko Boban, Vladislav Širić i Drago Čutuk.

Tema je zbrinjavanje ranjenika i to:

- kirurško i
- protetičko (ortopedsko).

Zaključeno je kako je u svrhu protetičkog zbrinjavanja ranjenika potrebno osnovati tvrtku za izradbu ortopedskih pomagala, a za kirurško, potrebito je ustrojiti Ured koji bi se trebao baviti ranjenicima.

Dr. Stjepan Lončarević, kao dugogodišnji vlasnik otorinolaringološke klinike kraj Fulde u Njemačkoj (Fulda je katolička u Njemačkoj ono što je Vatikan za svijet) obećava svesrdnu pomoć i podršku kirurškom zbrinjavanju. On se već afirmirao na pružanju pomoći hrvatskim

izbjeglicama u Mađarskoj i dokazani je domoljub. Osigurat će svu potrebnu pomoć u kirurškom zbrinjavanju ranjenika u Njemačkoj.

Dogovoren je da se takvi ranjenici transportiraju zrakoplovom, a on će tamo organizirati njihov prihvati i zbrinjavanje. Prva skupina od 15 ranjenika kreće put Njemačke 25. 11. 1993. g. i tako redom sve do brojke 156 osoba. Bilo je veoma važno kvalitetno obraditi ostatak ekstremiteta (tzv. batrljak) i izvršiti transplantaciju živaca, kako bi tijelo kasnije lakše prihvati protezu (umjetni nadomjestak za noge ili ruke).

Na drugom planu, i po sugestijama dr. Ivana Husića (srednje-bosanski zet), razrađuje se ideja izrade ortopedskih pomagala. Ono što se nudi u Hrvatskoj, u tom trenutku, stara je tehnologija koja se zasniva na drvenim protezama. Priključuju se domaća iskustva, a fra Leonard i Dinko Boban odlaze u Njemačku, u prosincu

1993. g., u posjet Ottu Bocku, svjetski poznatom proizvođaču ortopedskih pomagala. S prikupljenim saznanjima i ohrabrenjima, udruga „Međugorje-mir“ (MM) pristupa osnivanju trgovackog društva u sklopu kojega bi se izradivale proteze, ali i druga ortopedska pomagala. Plan dosta ambiciozan, no, za fra Leonarda prepreka nije bilo. Staloženo, mirno, tiho i diplomatski realizira sve o čemu se dogovorimo u najužem kruugu njegovih bliskih suradnika. Oko ove ideje pomažu i dr. Stjepan Petrić te dr. Vladimir Šimunović.

Bitan preduvjet za izradu ortopedskih pomagala su kadrovi, prostor i oprema. Školovanih (obrazovanih) kadrova za izradu ortopedskih pomagala nema. U Hrvatskoj naprosto nije postojao takav školski program. Pristupa se selekciji nezaposlenih mladih osoba, po struci bliskih zanimanja, na Zavodu za zapošljavanje. Tako izabrana skupina se podvrgava testiranju i biva odabранa za daljnju obuku 12 osoba. Sve to prati i organizira Miro Burazin, zaposlenik Zavoda. Odabrani kadrovi se upućuju u Njemačku na edukaciju, u tvrtku „Otto Bock“. Prostor za ortopedsku radionicu se traži na lokalnoj razini. Razgovara se s upravom „Dinare“ (ortopedska tvrtka iz doba socijalizma sa dobrom tradicijom), no pregovori se ne odvijaju lagano.

Fra Leonard traži način kako krenuti „ab ovo“. Znajući koliko praznih državnih prostora ima u Splitu, i baš Ministarstvo obrane, uz asistenciju međugorskog franjevaca ide se prema Ministarstvu i ministru obrane g. Šušku. Fenomen Međugorja otvara vrata diljem svijeta pa tako i u Hrvatskoj. Ministar veoma lako prepoznaće plemenitost ideje i potrebe za takvim pomagalima, te nam služe ministarstva dodjeljuju dva potpuno neuređena prostora na zakup u Ulici Rudera Boškovića. Odabiremo onaj koji smatramo prikladniji i veći. S Ministarstvom obrane zaključujemo Ugovor o zakupu poslovnog prostora dana 4. siječnja 1994. g. Odmah se pristupa njegovu uređenju.

Paralelno se razrađuju nacrte, tehnologija rada i namiču novčana sredstva. Fra Leonard osigurava veliku novčanu donaciju jedne obitelji iz Belgije za kupnju potrebnih strojeva. Projekte razrađuju arhitekti Zoran Jeramaz i Ante Ljilić „Brko“, a izvođenje radova se povjerava tvrtki „In-

ro“. Dio nadzora na radovima obavlja drugi Ante Ljilić. Radi se danonoćno i objekt biva priveden kraju do konca travnja '94. Pristiže i potrebna oprema i može se početi s radom. Svečano otvorene pogone za izradu ortopedskih pomagala je 14. svibnja 1994. g.

Kao temeljni proizvod, proteze se izrađuju po najsvremenijoj njemačkoj tehnologiji. Osigurana je nazočnost bivšeg zaposlenika Ottu Bocka, gosp. Waldena, pod čijim se nadzorom izrađuju pomagala i obučavaju već donekle educirani zaposlenici tvrtke.

Paralelno se pregovara s Hrvatskim zavodom za zdravstveno osiguranje (HZZO) oko podizanja standara i priznavanja troška takovih pomagala. Dok HZZO odnosno država ne preuzme teret financiranja izrade proteza, Udruga MM osigurava donacije za takav trošak. Istodobno, lobira se prema Vladi RH kako bi poslovni prostor bio prenesen u vlasništvo Udruge. Konačno, to se uspijeva riješiti i Vlada RH donosi Odluku o prijenosu nekretnine u vlasništvo Udruge MM dana 4. ožujka 1999. g. Odgovarajući Ugovor o darovanju nekretnine sklopljen je 9. lipnja 1999. g. Taman kada je tvrtka stala na svoje noge, predsjednik uprave razrađuje različite opcije u svezi upravljanja i vlasništva nad tvrtkom Protetika. Zajedno s fra Leonardom oni tu ideju elaboriraju više puta u različitim opcijama. Dugo se o tome razgovara i poslije smrti Leonarda, nakon što dužnost predsjednika Udruge MM preuzima fra Ivan Landeka.

Kako je sve više prevladavalo raspoloženje da se izvrši promjena vlasničke strukture, jer bi sve moglo poći u krovu smjeru, pristupa se procjeni tržišne vrijednosti tvrtke „Protetika“.

Nakon izvršene procjene vrijednosti tvrtke, imenovano Povjerenstvo se nalaze u dilemi, predložiti Skupštini prodaju udjela s procijenjenom vrijednosti i možda ne naći kupca ili odobriti popust na kupnju. Opredjeljuje se za drugu varijantu i Skupština donosi odluku. Sklapa se Ugovor o prijenosu vlasničkih udjela u 100%-nom dijelu na ime predsjednika uprave tvrtke, a ostvarena novčana sredstva se deponiraju kod „Fonda fra Slavko Barbarić“. Čitavo vrijeme djelovanja i upravljanja Udrugom vodilo se računa da se ne iznevjeri volja donatora. Tako će i ovako deponirana sredstva imati za cilj školovanje nadarene i siromašne djece. Promatrajući ekonomski i analitički, tvrtka je „darovana“.

No, primarna zadaća je bila spasiti radna mjesta i osigurati pomagala. Dvanaest mladih ljudi je ostalo raditi, a invalidi i dalje imaju mogućnost nabave kvalitetnih ortopedskih pomagala. Promatrajući taj proces, iz današnje perspektive može se kazati da je napravljen „dobar posao“. Ako se napravi retrospektiva djelovanja Udruge MM, mora se konstatirati kako je učinjeno kolosalno djelo. U Međugorju je izgrađeno i treće brdo, pored brda Križevac i brda Ukažanja. Najveći dio toga je opisan u knjizi „BRDO DOBROTE -treće međugorsko brdo“ iz 2001. g.

U jednom izvješću fra Leonarda, na Donatorskoj konferenciji iz lipnja/2000. g., pred skupom od više stotina donatora, kaže: „Pred svima mogu danas posvjedočiti da je samo preko Udruge MM u Splitu, stiglo ništa manje nego 44 tisuće tona pomoći. Mogu posvjedočiti i to da na ovim područjima nitko nije osjetio glad, gdje su god mogla doprijeti vozila s pomoći“.

Prestankom ratnih zbivanja i povratkom izbjeglica na svoja ognjišta, Udruga MM nastavlja djelovati u BiH kao samostalan subjekt. Dotle splitska Udruga MM upravlja i gospodari poslovnim prostorom, sve do njegove konačne prodaje. Donacijama, nakon prodaje poslovnog prostora, Udruga MM je učinila veličanstvena djela pomažući potrebnima u RH i BiH. Više je primatelja donacija.

Na kraju ču iznijeti svoj osobni stav.

Procitao sam više knjiga i ponešto znam o djelovanju najznačajnijih franjevaca na hercegovačkim prostorima. Veliko je i neponovljivo je djelo fra Grge Martića, fra Didaka Buntića, fra Ljudevit Rupčića, a kasnije i fra Jozu Zovku ili fra Slavku Barbariću. Svaki je velik i značajan na svoj način. Ne prijećim boljim poznavateljima i drugačiji sud o veličinama navedenih ili proširenju toga kruga. Nisam povjesničar niti istraživač, ali se usudim reći, fra Leonardovo djelo je među najvećima! Stoga smatram kako bi djelovanje fra Leonarda Oreća, ne samo kao fratra već i kao humanitarca trebalo istražiti i odgovarajuće valorizirati. On to zaslužuje! To očekuje i više desetaka tisuća gladnih usta koje je fra Leonard nahranio, hranom i duhovnošću, kao tih i nemetljiv sugovornik i prijatelj. Puno se toga može naći u arhivskoj gradi Udruge pohranjenoj u Franjevačkom samostanu sv. Ante na Poljudu i u njegovom osobnom „dnevniku“ u koji je svakodnevno upisivao dnevne događaje, što se radilo toga dana. Prerana smrt ga je zaustavila u njegovom dalnjem naumu.

Imao je ideju izgradnje lječilišta za rehabilitaciju invalida Domovinskog rata. Čak smo obilazili lokaciju na Humcu, u Baščini, pored rijeke Trebižat, gdje franjevci raspolažu zemljишtem. Razgovarali smo i o tehnologiji zagrijavanja vode i drugo. Sa skupinom liječnika iz Italije razmatrana je ideja izgradnje bolničke ustanove u Međugorju gdje bi volontirali i ordinirali liječnici specijalisti, prvenstveno iz Italije, ali i iz drugih zemalja. Nešto takvo sam video 2016. g. za posjetu svetištu Padre Pia u San Giovanni Rotondo u Italiji. Kakve li slučajnosti, i sv. Padre Pio je bio u nemilosti lokalnog nadbiskupa i pod istragama i zabranama Svete Stolice. Siguran sam da bi fra Leonard sve to realizirao da se nije ispriječila teška i opaka bolest. Vrijeme bi bilo da se subraća mu franjevcu pobrinu da neka kulturna ustanova ili dobrotvorna udruga, na području Provincije UBDM iz Mostara, dobije njegovo ime.

EUROPA

IDENTITET I POSLANJE

Kad god se javi za riječ, J. Ratzinger/Benedikt XVI. biva u svojoj njemačkoj domovini dočekan na sjećivo. Čovjek se u čudu pita, odakle taj iracionalni animozitet, odbojnost, da ne kažemo mržnja, na osobu koju mnogi nepristrani duhovi ubrajaju među vodeće svjetske intelektualce, a mnogi već danas kažu da je najveći katolički teolog dvadesetoga stoljeća. Jeli se on latio pera te napisao neki svoj osvrt ili komentar, ili dao neki kratki intervju, ili se javio za riječ, biva dočekan na nož od liliputanaca duha, od „wannabe“ ultramontanih teologa, koji mu ne mogu dodati vode. Trajalo je to za cijelog njegova pontifikata, ali i prethodno, dok je obnašao službu Pročelnika Kongregacije. Vjerljivo je ljevičarima zazoran još od vremena kad je u turbulentnoj 1968. napustio „teološku utvrdu“ u Tübingenu te „emigrirao“ na tek osnovani teološki fakultet u Regensburgu, da bi nakon smrti J. Döpfnera, koji bijaše jedan od koncilskih moderatora, bio imenovan nadbiskupom i kardinalom u Münchenu. Na Saboru je bio *peritus* što nije uspjelo ni mnogim poznatijim teološkim imenima onoga doba. Možda ga ne podnose zbog njegova izrazito katoličkog stava u tumačenju Svetoga pisma te jasna otklona od historijsko-kritičke metode pristupa i tumačenja svetih tekstova. U toj metodi čini se otklon od vjere, sve se stavlja u nekakav historijski kontekst.

FRA TOMISLAV PERVAN

IDENTITET PO BENEDIKTU XVI.

Doživio je Benedikt porazne kritike nakon govora u Regensburgu, koji bijaše i za islamske stručnjake povod za dijalog s kršćanstvom, zatim za Godinu svećenika kad je uputio pismo te navodio misli svete osobe, Ivana M. Vianneya. Vianney nije bio teolog, ali je bio čovjek Božji sa snažnim iskustvom Boga i jednostavnim izražavanjem, što je koristio i Papa u svome pismu. Isto se dogodilo i za pohoda Njemačkoj, za govora u njemačkom parlamentu, kad iz protesta više od stotinu lijevih parlamentara nije htjelo unići u zgradu Bundestaga u Berlinu ili za oproštajnoga govora u Freiburgu, gdje je pozvao Crkvu da se liši „svjetovnjašta“, da se razsvjetovnjači. Ili nakon što je dao ostavku na papinsku službu, nakon duga promišljanja, molitve i razgovora sa svojim Gospodinom. On se jasno izrazio, nikada nisam bio sam. Upravo kao što je rekla i sv. Terezija Avilska: „Ja i moj Gospodin – nas dvoje smo uvijek većina i u množini!“

U javnosti se oglasio prije nekoliko godina svojim pismom glede uzroka zlostavljanja maloljetnika sa strane klera pri čemu je jasno istaknuo kako je uzrok u pomanjkanju vjere, odnosno u gubitku svijesti odgovornosti pred Bogom. Isto se dogodilo i nakon njegova razgovora za Herder Korrespondenz proljetos, u povodu sedamdesete obljetnice svećeničkoga ređenja, u kome se osvrnuo na svoje kapelanske godine. Neki bi htjeli da taj glas jednostavno zašuti, htjeli bi ga za njega još živa pokopati, a gotovo svi ozbiljni pojedinci tvrde kako nitko kao upravo Ratzinger nije promišljaog Boga, vjera, stanje Crkve i stanje Europe u proteklih sedamdeset godina. Njegova trilogija o Isusu iz Nazareta samo je logični nastavak njegove uspješnice *Uvod u kršćanstvo* iz godine 1968., prevratničke godine. Sve je u znaku osobnoga i katoličkoga „Credo!“

On jasno veli, izlaz iz krize u kojoj se nalazi Crkva, napose u Njemačkoj, ne leži u promjeni struktura, dokidanju beženstva-celibata u kleru, pripuštanju žena sakramentima svetoga reda, nego u odgajanju takvih svećenika koji će voditi duhovni život, koji će težiti prema svetosti, koji će živjeti uzdržljivo, koji će svojim osobnim životom biti poput Krstitelja, smjerokaz prema Isusu Kristu, koji će biti na raspolaganju svojim vjernicima u sakramantu ispovijedi. O tome se ne govori na sastancima ili zasjedanjima biskupskih konferencijskih, nego se u prednji plan guraju agende prisutne u Crkvi još od završetka Sabora 1965. Jedno pak poglavje dogmatske konstitucije o Crkvi *Lumen gentium* govori o „općem pozivu svih vjernika na svetost“. To se ne spominje, to je za mnoge iz nekakva davnog vremena. Stoga je Benedikt i proglašio 2009. Godinom svećenika u povodu 150. obljetnice smrti svetoga Ivana Marije Vianneya stavljajući toga seoskog župnika za uzor i današnjim svećenicima.

Kristu, koji će biti na raspolaganju svojim vjernicima u sakramantu ispovijedi. O tome se ne govori na sastancima ili zasjedanjima biskupskih konferencijskih, nego se u prednji plan guraju agende prisutne u Crkvi još od završetka Sabora 1965. Jedno pak poglavje dogmatske konstitucije o Crkvi *Lumen gentium* govori o „općem pozivu svih vjernika na svetost“. To se ne spominje, to je za mnoge iz nekakva davnog vremena. Stoga je Benedikt i proglašio 2009. Godinom svećenika u povodu 150. obljetnice smrti svetoga Ivana Marije Vianneya stavljajući toga seoskog župnika za uzor i današnjim svećenicima.

Nedavno je objavljena na talijanskom zbirka Benediktovih članaka o Europi u povodu 50. obljetnice diplomatskih odnosa Svete Stolice i Europske unije – „*La Vera Europa. Identità e Missione*“ (Istinska Europa. Identitet i poslanje, 264. str.). Knjizi je predgovor napisao sam papa Franjo osobno. Franjo veli kako Benedikt briljantnom jasnoćom, neposrednošću i dubinom opisuje te obuhvaća na genijalan način 'ideju Europe', koja je nadahnjivala očeve utemeljitelje te kovala ideju europskoga jedinstva što je i temelj njegine veličine. Papa Franjo podsjeća kako je njegov prethodnik često upućivao na europsko kršćanstvo i europski humanizam u čijem se žarištu nalazi Isus Krist. Isus Krist - temelj istinskoga humanizma, temelj jedne nove čovječnosti.

Svojim utjelovljenjem, svojim „postao čovjekom“, Bog je postao brat ljudima, i čovjek dobiva sasma novo dostojanstvo. Dokle god se na čovjeka gleda kao na proizvod nekakve slučajne evolucije, sami čovjek postaje i jest u konačnici slučaj te ga se može prinijeti na oltar ili žrtvovati nekim prividno višim ciljevima, suvremenom *Molahu* znanosti i napretka.

Ako je međutim Bog stvorio svakoga pojedinoga čovjeka, ako je svakoga pojedinoga htio, stvari su postavljene posve drukčije, veli papa Franjo, navodeći riječi Benedikta XVI. Franjo kao i njegov prethodnik Benedikt, kritizira sadašnje stanje europskoga duha. „Onkraj svih tih velikih i pustih riječi te preglasnih proklamacija nestaje danas u Europi sve više i više misao poštivanja svakoga ljudskog života i bića“. Ako se vodi kampanja protiv bacanja

Kad god se javi za riječ J. Ratzinger/Benedikt XVI., biva u svojoj njemačkoj domovini dočekan na sjećivo. Čovjek se u čudu pita, odakle taj iracionalni animozitet, odbojnost, da ne kažemo mržnja, na osobu koju mnogi nepristrani duhovi ubrajaju među vodeće svjetske intelektualce, a mnogi već danas kažu da je najveći katolički teolog dvadesetoga stoljeća.

kruha u otpad, što se onda događa s čovjekom i abortiranom djecom koja su na neki način „otpad“ te svršavaju u kontejnerima ili medicinskim eksperimentima? Društvo koje proizvodi otpad, počinje gubiti svijest o svetosti čovjekova života i na kraju će završiti kao povjesna makulatura, u smeću. Benedikt XVI. nije se ustručavao „velikom smjelosti i dalekovidnošću žigosati i osuđivati mnoge pojedine oblike toga dramatičnoga odvraćanja i otklona od ideje stvaranja“.

JASAN NAUK BENEDIKTA XVI.

U spomenutom razgovoru za Herder-Korrespondenz Benedikt je istaknuo naglasio kako u Crkvi imamo i pšenicu i kukolj, kako u njoj ima jestivih i nejestivih riba. Ne može biti riječ o razdiobi ili odvajanju dobrih od loših, nego je riječ o tome da se odijele vjernici od nevjernika. Benedikt se ne plaši unići u okršaju sa službenim predstavnicima Katoličke Crkve u Njemačkoj. „Dokle god službeni crkveni tekstovi govore o službi, a ne zbole jezikom srca i duha, nastaviti će se masovni egzodus iz svijeta vjere“, kaže Benedikt. Od službenih predstavnika Crkve i njegovih glasnogovornika očekuje zbiljsko osobno svjedočanstvo vjere. „U mnogim crkvenim ustanovama – bolnicama, školama, u Karitasu – na vodećim i odgovornim pozicijama djeluju mnoge osobe koje ne dijele niti su suglasni s poslanjem Crkve te time u mnogome zamračuju misiju i svjedočenje tih ustanova“.

Službene tekstove Crkve u Njemačkoj pišu uglavnom osobe „kojima je vjera samo službena,

oficijelna. U tome smislu moram priznati kako većem dijelu službenih crkvenih dokumenata u Njemačkoj pristaje u zbilji riječ 'službena Crkva' koja nema misionarskoga svjedočenja. Svjedok tomu je i „sinodalni put“ koji je na najboljem putu završiti u totalnom relativizmu, u nekakvoj „Landeskirche“ (Zemaljska crkva), poput protestantskih crkvenih zajednica, a ne više kao dio „Una sancta, catholica“, jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve. Stoga je Benedikt oduvijek zastupao mišljenje kako se Crkva treba lišiti povijesnih balasta, privilegija, političkih i materijalnih pogodnosti te se na istinski kršćanski način otvoriti svim bićem cijelom svijetu. Tako može neposrednije živjeti svoje poslanje i poziv u klanjanju Bogu i službi bližnjemu. Otvaranje svijetu kao način privući ljudi u Kristovo stado.

Ovim spisom, naime, sabranim člancima, koji dolaze iz dubine Benediktova srca, apelira, poziva Benedikt Europolu da ponovno otkrije svoj istinski iskon, svoj pravi identitet, te time potvrđi kako je ona postala veličanstvenim izvorom, vrtukom te uzorom ljepote i čovječnosti. Nije riječ o tome da se Europolu kao temelj ponovno nametnu kršćanske istine, nego da Europa stvari odluku koja će priznati kako je normalnije i pravednije živjeti kao da Boga ima, nego živjeti kao da Bog ne postoji, kao da ga nema.

U vremenu hladnoga rata te „kubanske krize“ koja je prijetila atomskim ratnim sukobom papa

Šesnaest zemalja Europske unije legaliziralo je u međuvremenu „istospolne brakove“. Tim činom tematika braka i obitelji dobila je zacijelo novu dimenziju koja se ne smije previdjeti. Svjedoci smo de-formacije, izokretanja ljudske svijesti koja je očito duboko prodrla i u dijelove katoličkoga puka. Na to nije moguće odgovoriti jeftinim moraliziranjem pa ni tumačenjima Svetoga pisma. Problem seže mnogo dublje i stoga mu treba pristupiti na-čelno.

Benedikt konstatira: „Ekološki pokret u svijetu otkrio je i spoznao granice ostvariva te izvediva u prirodi. Priroda nam je postavila mjerila koja ne možemo nekažnjeno ignorirati. Nažalost, još uvijek nemamo konkretne 'ekologije čovjeka' jer i čovjek posjeduje njemu darovanu i svojstvenu 'prirodu' te ako čovjek tu svoju prirodu, svoju narav siluje ili niječe, nužno to vodi u samorazranje, samouništenje.“

Ivan XXIII. snažno je pozvao velike europske i svjetske sile da se suzdrže od uporabe atomske oružja. Na sličan način papa Benedikt apelira danas posljednji put na cijelu Europu i Zapad, jer samo otkrivanjem vlastite duše te svojih izvora moguće je spasiti Europu i svijet od samorazaranja. Treba načiniti zaokret od 360 stupnjeva koji se odnosi na čovjeka, prirodu, cijeli svemir, poziv zapadnomu čovjeku, prihvati ponovno put koji je nasilno prekinut fatamorgonom europskoga jedinstva, put koji je unatoč tomu smatran mogućim, kulturu koja je bila temeljnim vrtukom zapadne civilizacije, poziv koji se upućuje svima, svejedno vjerovali ili ne vjerovali u Boga. Poziv poštovati realnost, činjenice, biti svjestan zbilje kako postoji harmonija, ljepota, sklad, savršenstvo, koje se mora brižno poštovati, jer je već tu skiciran put prema istinskoj Europolu te je orisana i trasirana sudbina čovječanstva.

EKOLOGIJA ČOVJEGA I BENEDIKT XVI. Benedikt konstatira: „Ekološki pokret u svijetu otkrio je i spoznao granice ostvariva te izvediva u prirodi. Priroda nam je postavila mjerila koja ne možemo nekažnjeno ignorirati. Nažalost, još uvijek nemamo konkretne 'ekologije čovjeka' jer i čovjek posjeduje njemu darovanu i svojstvenu 'prirodu' te ako čovjek tu svoju prirodu, svoju narav siluje ili niječe, nužno to vodi u samorazranje, samouništenje.“

Bog je čovjeku dao zadaću brinuti se o sebi, na pravedan način. Šesnaest zemalja Europske unije legaliziralo je u međuvremenu „istospolne brakove“. Tim činom tematika braka i obitelji dobila je zacijelo novu dimenziju koja se ne smije previdjeti. Svjedoci smo de-formacije, izokretanja ljudske svijesti koja je očito duboko

prodrla i u dijelove katoličkoga puka. Na to nije moguće odgovoriti jeftinim moraliziranjem pa ni tumačenjima Svetoga pisma. Problem seže mnogo dublje i stoga mu treba pristupiti na-čelno.

Papa Benedikt veli kako mu se čini značajnom konstatacija da je koncept „istospolnih brakova“ u protuslovju sa svim dosadašnjim slijedom kulture u čovječanstvu te da predstavlja kulturnu revoluciju suprotstavljenu cjelokupnoj tradiciji čovječanstva, do dana današnjeg. Nema dvojbe, pravno i moralno poimanje braka i obitelji uvelike se razlikuje u svjetskim kulturama. Može se razlikovati i prepoznati ne samo razlika između monogamije i poligamije, nego se daju uočiti i druge dubokosezne razlike. Ali nikada nije dovedena u pitanje temeljna zajednica, naime, činjenica kako je čovjekova egzistencija – muškarca i žene – usmjerena na rađanje novih bića te činjenica da zajednica muškarca i žene zatim otvorenost za rađanje života tvore i određuju bit onoga što se naziva brakom. Temeljna izvjesnost da čovjek egzistira kao muškarac i žena; da je rađanje života čovjekova zadaća te da je zajednica muškarca i žene ono što služi toj zadaći te da onkraj svih razlika to tvori brak – i to je ikonska datost te sigurnost koja je dosada u cijelom čovječanstvu bila zorna i savršeno jasna. Naime, samo rađanje u obitelji, rod stvara na-rod, bez (po)roda nema naroda.

Temeljni lom i zaokret u toj izvornoj ljudskoj datosti i izvjesnosti počeo je kad je omogućeno s pomoću pilule odvojiti načelno plodnost od ljudske spolnosti. Nije riječ o kazuistici, je li i kad je upotreba pilule moralno opravdana, nego je riječ o posvemašnjoj novini koja kao takva znači, predstavlja načelno odvajanje

spolnosti od plodnosti. To odvajanje kazuje zapravo kako su na taj način izjednačeni svi oblici seksualnosti. Ne postoji više nikakav temeljni ni etički kriterij. Ta nova poruka sadržana u otkriću pilule dobokosežno je promjenila svijest i savjest ljudi, najprije polagano i sporu, a onda sve snažnije i vidljivije.

DOSLJEDNOST MISLI BENEDIKTA XVI.

Potom slijedi drugi korak: Ako se u prvom naletu odvoji spolnost od plodnosti, moguće je onda zamisliti i obrnuti proces, naime, plodnost bez spolnosti. Čini se opravdanim odvajati rađanje čovjeka odnosno ne prepustiti njegovo rađanje trenutnom žaru nagona i strasti, nego na racionalan način planirati i „proizvoditi“ čovjeka, u laboratorijima stvarati nova bića. U međuvremenu je u punom zamahu taj proces pri čemu se čovjek ne rađa niti stvara, nego se „pravi“ u laboratoriju, u epruveti, pipetom. To znači kako čovjek nije više dar koji se prihvaca, koji je darovan, nego je on planiran „proizvod“ čovjekova djelovanja i akcije. S druge strane, što je izvedivo, što se dade napraviti, može se odbaciti i uništiti te beskonačno eksperimentirati. U tome smislu raste i tendencija prema eutanaziji i suicidu kao planiranom okončanju čovjekova života te je i to u praksi već sastavni dio opisanoga trenda. Smrt po narudžbi, u točno određeno vrijeme i sat.

Na taj način biva jasno da u pitanju i problematici „istospolnoga braka“ nije govor o tome biti nešto otvoreni, velikodušniji ili širi. Postavlja se naprotiv temeljno pitanje: Što je čovjek a time i pitanje, postoji li Stvoritelj, ili smo svi mi zapravo obični proizvodi nekakva činjenja, pravljena. I kao rezultat imamo alternativu: Ili je čovjek Božje stvorenje, dakle, slika i prilika Božja, Božji dar, ili je čovjek proizvod koji sam čovjek zna napraviti i stvarati. Odrekнемo li se ideje stvaranja i Stvoritelja, odričemo se čovjekove veličine, odričemo se činjenice da se njime ne može niti smije manipulirati te se odričemo i njegova dostojanstva, koje je iznad i onkraj svakoga planiranja i činidbe.

Sve se to može izraziti i s drugoga zrenika. Ekološki pokret jasno je otkrio i spoznao granice izvediva i ostvariva te nam je sama „priroda“ postavila granice i mjerila koja ne smijemo nekažnjeno ignorirati. Toliki apeli za spas prirode, Amazonije, za zaustavljanje klimatskih promjena, koje donose sa sobom nesagleđive posljedice za planet i čovječanstvo. S pravom se veli kako Bog uvijek prašta, čovjek ponekada, a priroda nikada ne oprašta. Ona se uvijek snažno opire i osvećuje. Vidimo to na primjeru topljenja ledenjaka i podizanja razine svjetskih oceana. Poplave, uragani, vremenske nepogode biblijskih razmjera gdje se takvo što nikada nije očekivalo.

Nažalost, ekologija čovjeka nije još došla do tih konkretnih spoznaja i zaključaka. Znanstvenici bez zadrške i sankcija rade i čine što im se prohtije, do kloniranja čovjeka ili pak stvaranja mitoloških monstruma, „kentaura“ i nemani u laboratorijima, spajajući pipetom nespojivo, protuprirodno, matične stanice čovjeka s matičnim stanicama životinja. Monstruozi pokusi izvode se u laboratorijima.

Davno je, još prije četrdeset i pet godina onodobno krakovski kardinal Karol Wojtyla izrekao misao kako se danas suočavamo sa završnom konfrontacijom, završnim sukobom između Crkve i Protu-crkve, Evanđelja i Protuevanđelja. Taj sukob leži u planu Božje providnosti, kušnja je to kroz koju cijela Crkva mora proći. Ništa nam se neobično ne događa, uvijek isti kanon od apostolskih vremena.

I čovjek posjeduje narav, prirodu koju mu je darovana pa ako je čovjek niječe ili siluje, vodi to logičnom nuždom u samouništenje i samorazaranje. Upravo je o tome riječ. Čovjek je Božji stvor, kao muškarac i žena, na Božju sliku i priliku. To se u biti niječe, ignorira u postulatu „istospolnoga braka“. Stoga se čini bitnim promišljati taj vrijednosni poredak te čemo samo tako odgovoriti i biti dosljedni od Boga povjerenoj nam zadaći.

O knjizi

Ikonografski složene dramatične sudbine iseljenika i njihovih obitelji, borba između staroga i novoga u svijetu i u Crkvi, raspad jugoslavenske tvorevine i bolno nastajanje slobodne Hrvatske, svećenička zvana u vrtlogu previranja i događaj na Brdu Križa noću kada se nazire budjenje dana, sve se to isprepliće u ovome romanu na granici stvarnosti i fikcije ovijene tajnom. Glavni lik govori: „Nikad nisam očekivala da će živjeti negdje drugdje, ali životni udarci odbacili su me daleko i to drugdje postalo je moj najmiliji dom. To se nije dogodilo samo od sebe. Vrijugavu putanju svojega postojanja i njezinu postupnu preobrazbu, od jučer do danas, doživljavam kao blagoslov i u tome pronalazim srce svijeta.“

O autorici

Rođena u Hrvatskoj, supruga i majka, Darija Škunca Klanac živi u Montrealu. Od 1984. prati međugorska ukazanja. Posvetila je nekoliko godina života istraživanju toga fenomena te pratila na tisuće hodočasnika u Međugorje. Objavila je ciklus referentnih knjiga o tim događajima i o svojem iskustvu s hodočasnicima. Njezine knjige objavljene su na hrvatskom, francuskom, poljskom, mađarskom i engleskom jeziku. Na jednom od svojih putovanja doživjela je nešto što ju je potaklo da za 40. obljetnicu ukazanja Gospi pokloni svoj prvi roman.

Iz pera autrice

Svim putnicima, hodočasnicima, izbjeglicama, svima koji traže. Od kuda god krenuo, kamo god stigao, gdje god se nastanio, naći ćeš na srce svijeta. To je ono bitno što ćeš prepoznati u sebi i ljudima.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Svenernici Informativnog centra MIR Međugorje.

U Dompesovoj pučkoj kuhinji za najpotrebnije pripremljen 10 000. obrok

Dompes (studentski dom, pučka kuhinja i centar za dijalog) projekt je hercegovačkih franjevaca za pomoć studentima slabijeg imovinskog stanja iz svih krajeva Bosne i Hercegovine, Hrvatske i Europe. Uz pomoć brojnih donatora, izgradnja je započeta 2015. godine i još uvijek traje.

Zgrada se nalazi u blizini franjevačkog samostana sv. Petra i Pavla u Mostaru. Ovim projektom nastoji se olakšati roditeljima i studentima financiranje studiranja u Mostaru. Prvi korisnici, odnosno studenti su ušli u dom 2017. godine i njihov broj raste iz godine u godinu. Danas ih je u domu 60. Pučka kuhinja otvorena je 2017. godine i radi na principu doštave hrane onima kojima je to najpotrebnije.

Dana 18. 10. u Dompesu je pripremljen i odnesen 10 000. obrok najpotrebnijima. Kuhinju u Dompesu blagoslovio je apostolski nuncij nadbiskup Luigi Pezzuto 5. rujna 2017. Od tada se pripremaju i nose objedi najpotrebnijima. Tijekom korone svaki radni dan se pripremi i odnese do 20 objeda.

„Desetak obitelji pomažemo u hrani jer oni mogu pripremiti objede u kući. Obroke nose postulanti, volonteri i djelatnici Campanilea. Zahvalni smo Bogu, darovateljima, onima koji pripreme i nose objede u obitelji“, rekao je fra Iko Skoko, voditelj Dompesa za naš radio. Do sada je završeno 95 posto projekta i u projektu je sudjelovalo 7 000 darovatelja.

„Ove godine primili smo 60 studenata od Zadra do Orašja. Svake godine pomalo po-većavamo broj studenata“, rekao je fra Iko i naglasio kako je uvjeren da Dompes može biti samoodrživ.

Beatificirana četiri mučenika iz Španjolskoga građanskog rata

Prefekt Kongregacije za kauze blaženika i svetaca kardinal Marcello Semeraro je u subotu 30. listopada 2021. u katedrali u Tortosi u Kataloniji predslavio misu tijekom koje je blaženima proglašio četvoricu mučenika iz Španjolskoga građanskog rata.

Novi blaženici Katoličke Crkve su Franjo Cástor Sojo López, Milan Garde Serrano, Manuel Galcerá Videllet i Akvilin Pastor Cambero, prezbiteri Bratstva dijecezanskih svećenika radnika Srca Isusova.

Prema procjenama, u Španjolskom građanskom ratu koji se vodio između republikanaca i nacionalista 1936.

– 1939. poginulo je pola milijuna ljudi. Među žrtvama protocrkvenog nasilja bilo je 13 biskupa, 4 172 biskupijska svećenika i sjemeništara, 2 346 redovnika i 283 redovnice. Prije je već beatificirano više od 2 tisuće mučenika iz tog rata, a 11 ih je kanonizirano. Razmatraju se postupci za beatifikaciju još 2 tisuće mučenika.

Spomendan novih blaženika slaviti će se 25. listopada.

– 1939. poginulo je pola milijuna ljudi. Među žrtvama protocrkvenog nasilja bilo je 13 biskupa, 4 172 biskupijska svećenika i sjemeništara, 2 346 redovnika i 283 redovnice. Prije je već beatificirano više od 2 tisuće mučenika iz tog rata, a 11 ih je kanonizirano. Razmatraju se postupci za beatifikaciju još 2 tisuće mučenika.

„Svi su ubijeni iz mržnje prema vjeri. Ti revni i velikodušni pastiri, za vrijeme vjerskih progona tridesetih godina prošloga stoljeća ostali su vjerni svojoj službi i po cijenu vlastita života. Neka njihovo svjedočanstvo bude uzor napose svećenicima“, rekao je Papa o novim blaženicima te je od okupljenih na Trgu sv. Petra zatražio pljesak za njih.

Spomendan novih blaženika slaviti će se 25. listopada.

S. Raffaella Petrini nova generalna tajnica Uprave Države Vatikanskoga Grada

Papa Franjo imenovao je 4. studenoga franjevku s. Rafaellu Petrini novom generalnom tajnicom Uprave Države Vatikanskoga Grada.

S. Rafaella Petrini članica je Družbe franjevki sestara euharistije i prva žena u povijesti na toj visokoj novoj službi na kojoj nasleđuje španjolskoga biskupa Fernanda Vérgeza Alzagua kojega je Papa imenovao predsjednikom Uprave (Guvernorata).

S. Rafaella od godine 2005. djeluje kao službenica u Kongregaciji za evangelizaciju naroda, vodeći Ured prefekta kardinala Luisa Antonija Taglea. Rodena je u Rimu 15. siječnja 1969. te ima diplomu iz političkih znanosti iz Slobodnoga međunarodnog sveučilišta društvenih znanosti Guido Carli (LUISS) te doktorat sa Sveučilišta sv. Tome Akvinskog, gdje trenutačno i predaje Papa je imenovao i njezina zamjenika – talijanskog pravnika Gi-

useppa Puglisi-Alibrandi, koji je dosadio na čelu pravnog ureda Uprave Države Grada Vatikan. Alibrandi je rođen u Rimu 23. listopada 1966. te je diplomirao pravo na sveučilištu La Sapienza. Od 2014. službenik je Uprave, a od 2017. čelnik je pravnog ureda.

Istoga dana franjevac kardinal Mauro Gambetti imenovan je članom Papina povjerenstva za Državu Vatikanski Grad.

Indijski biskup optužen zbog navodno neprijateljskih izjava o islamu

Policija u državi Kerala na jugu Indije pokrenula je istragu protiv siro-malabarskog biskupa Josepha Kallarangatta iz Palaija zbog navodno kontroverznih izjava o islamu.

Istragu je zatražio okružni sud nakon što je organizacija muslimanskih imama prijavila biskupa Kallarangatta za širenje „nesuglasica i mržnje“.

Mar Kallarangatt prozvao je „terorističke“ muslimane u Kerali da „ljubavnim džihadom“ tj. prisilnim brakovima i „nar-

kodžihadom“ tj. prisilnim drogiranjem prisiljavaju kršćanske devojke da priđu na islam.

Nakon biskupovih izjava na tom je području nastao spor između kršćana te muslimana koji od njega zahtijevaju ispriku. Mar Kallarangatt je, međutim, objasnio da njegove izjave nisu bile usmjerene protiv muslimana općenito, već da je mislio samo na one koji su bili uključeni u te „sramotne“ radnje. Palaijskoga biskupa su pak podržali Vijeće

katoličkih biskupa u Kerali, Sirsko-malabarska katolička Crkva i katoličke laičke organizacije.

Kerala je jedna od religijski najraznolijekih država u Indiji. Od oko 35 milijuna stanovnika skoro 53 % su hindusi, 26.5 % muslimani, a 18.4 % kršćani. Više od 70 % kršćana pripada Siro-malabarskoj Crkvi i drugim Crkvama „Tominih kršćana“, a 13 % ih pripada Rimokatoličkoj Crkvi.

Đakonsko ređenje u Mostaru

Po posvetnoj molitvi i polaganju ruku mons. Petra Palića, mostarsko-duvanjskog biskupa, tijekom misnog slavlja u katedrali Marije Majke Crkve u Mostaru, u subotu 30. listopada 2020., s početkom u 11 sati, sveti red đakonata uz jednog biskupijskog kandidata don Nikše Pavlovića primili su i četvorica kandidata Hercegovačke franjevačke provincije: fra Franjo Čorić, fra Ivan Hrkač, fra Franjo Markić i fra Ivan Slišković.

U koncelebraciji s biskupom bili su fra Miljenko Steko, provincijal, generalni vikar don Nikola Menalo i svećenici koji su mogli prisustvovati svetoj misi. Nakon čitanja Evandelja prozvani su kandidati za sveti red. Biskup Petar je ređenicima uputio

prigodnu homiliju. Nakon homilije uslijedili su upiti ređenicima i litanje Svih svetih. Đakoni su molili litanje prostirući se na pod. Slijedila je blagoslovna molitva i polaganje ruku. Nakon obreda ređenja, župnici su pomogli ređenicima u oblačenju đakonske odore – dalmatike. Zatim su primili evanđelistar – knjigu Evandelja, i potom pristupili oltaru prinoseći darove za euharistijsku službu.

Na kraju svetog misnog slavlja provincial fra Miljenko je zahvalio biskupu Petru na činu ređenja. Izraze radosti i čestitanja uputio je obiteljima novih đakona, ređenicima i svima koji su ih pratili na putu do oltara.

U Italiji sve manje bogoslova

Podaci izvješća Talijanske biskupske konferencije pokazuju da je u samo deset godina pad zvanja dosega 28 posto, u pedeset godina broj bogoslova se više nego prepolovio.

Podaci nedavno objavljenoga Papinskoga godišnjaka potvrđuju da je u posljednjih 50 godina pad zvanja premašio 60 posto: godine 1970. ih je bilo 6 337 dok je 2019. pao na 2 103. Podaci koje je objavila Talijanska BK nakon iscrpnog istraživanja i analize, pokazuju sliku zemlje sa sve manje kandidata za svećenike i sa sve višom dobii: ukupno danas ima 1 804 dijecezanska bogoslova, s prosječnom dobii od 28 godina. Onih između 19 i 25 godina tek je 4 od 10.

Podtajnik Talijanske BK i ravnatelj nacionalnog Ureda za zvanja don Michele Gianola u razgovoru za Vatican News poručio je: „Nije samo do nedostatka djece, to je jasno kada promotrimo da se broj bogoslova smanjuje puno brže od broja mlađih. Jedan od korijena krize je u činjenici da se pažnja ne može usmjeriti samo na svećenički poziv nego na sva zvanja: primjerice na brak, posvećeni život, ređenje“. pojašnjava don Michele.

U izvješću Talijanske BK obitelj s više od jednog djeteta i dalje se ističe kao pravi rasadnik zvanja. Prema podatcima, zapravo je tek svaki deseti bogoslov jedinac u svojoj obitelji. „Obitelji mogu stvoriti prikladne prostore za poticanje zvanja. I mislim da je praksa obiteljske molitve, koja ipak nije čarobni štapić, da Bog pošalje radnike u svoju žetu ključno sredstvo za usklađivanje s Božjim srcem“, zaključuje Gianola.

BEATIFIKACIJA, KANONIZACIJA, PROGLAŠENJE BLAŽENIM/SVETIM

MILE MAMIĆ

Riječi blažen i svet u običnoj jezičnoj uporabi, u crkvenom jeziku i općenito, uglavnom su istoznačnice. Otac fra Jeronim Šetka u *Hrvatskoj kršćanskoj terminologiji* (Split, 1976.) ovako objašnjava riječ blažen: „tko uživa najveću sreću“. On tako objašnjava i blaženica, blaženik. Bitna je njihova sreća, a ne proglašenje blaženim. A pridjev svet ovako: „jak, čvrst, moćan; neograničeno čist, savršen, bezgrešan“. Iz tog se može zaključiti da su to istoznačnice premda ih ne objašnjava jednu pomoću druge niti ih međusobno upućuje. On pod natuknicom svetac kaže: „umrli čovjek za kojega Crkva vjeruje da je u raju i kojega zbog moralnog savršenstva proglašuje uzorom kršćanskog života i nebeskim zaštitnikom vjernika.“ A da to ipak nisu prave istoznačnice, pokazuju tolika natezanja i otezanja u vezi s proglašenjem blaženoga Alojzija Stepinca svetim. Polazeći od činjenice da su blažen i svet uglavnom istoznačnice, u članku Blaženi Alojzije Stepinac ili Stepinčevu napisao sam: „Alojzije Stepinac će biti proglašen svetim jer već jest. Međugorje će biti priznato Gospinim svetištem jer to na neki način već jest.“ Usaporeujući Stepinca i Međugorje po nekim poveznicama, napisao sam da će Gospino „blaženštvo“ uskoro biti priznato Gospinim svetištem, što se ostvarilo.

S gledišta stanja umrle blažene ili svete osobe, njegove sreće ili slave u raju, blažen i svet su isto. Ali njihovo značenje za nas i za cijelu Crkvu nije isto.

Kad je umro papa Ivan Pavao II., na pogrebu se čuo poklik Božjeg naroda: „Santo subito! – Odmah svetac!“ Božji je narod odmah rekao što misli o tom čovjeku: On je svet i može cijeloj Crkvi biti uzor i moćni zagovornik kod Oca. I nismo dugo čekali.

Postoji više stupnjeva kako Crkva neku osobu uzorna života može istaknuti drugima za uzor. Za širu javnost poznatija su dva stupnja toga

isticanja: beatifikacija „proglašenje blaženim“ i kanonizacija „proglašenje svetim“. Beatifikacija je u vezi s latinskim beatus, što znači „blažen“. U skladu s tim očekivali bismo da će za „proglašenje svetim“ biti naziv *sanktifikacija* prema lat. *sanctus* „svet“. Ali je tu ipak naziv *kanonizacija* prema kasnolatinskoj riječi *kanonatio*. U korijenu te riječi je grčka riječ *kanon* koja ima više značenja. Jedno od njih je „popis, službeni popis“, u koji se upisuje ime proglašenih svetaca Crkve i stavljaju cijeloj Crkvi za uzor. Promatrajući ta dva naziva međusobno, pokazuje se stanovit ne-sklop, što se vidi i u objašnjenju tih dvaju naziva: proglašenje blaženim i proglašenje svetim. Objašnjenje je sasvim skladno dok nazivi baš nisu.

Pridjevi blažen, blažena i svet, sveta su neodređeni: On je blažen, svet. Ona je blažena, sveta. Crkva proglašava da je netko blažen, svet. Proglašava ga blaženim, svetim. Osobu, mušku i žensku, proglašava blaženom, svetom. Ti pridjevi imaju i određeni oblik:

blažen, blažena i sveti, sveta. Od

neodređenog oblika pridjeva blažen

po naglasku je jednak određeni i

neodređeni oblik, za muški i ženski

rod: blažen, blažena: blaženi, blaženā. Od

pridjeva svet je drukčije: svet, sveta : sveti, svetā. U neodređenom obliku ženskoga roda je dugouzlazni naglasak. Takav je naglasak i u genitivu, dativu, lokativu i instrumentalu jednine neodređenoga pridjeva ženskoga i muškoga roda: sveta čovjeka, svetu čovjeku, svetu čovjeku, svetim čovjekom i svete žene, svetoj ženi, svetoj ženi, svetom ženom, jedino što ženski rod ima još i duljinu na nastavku kao i određeni oblik pridjeva ženskoga roda. Ali je naglasak u neodređenom obliku muškoga i ženskoga roda jednak i drukčiji nego u određenom obliku. Neodređeni oblik pridjeva stoji kad je pridjev dio predikata: On je svet. Ona je sveta. On je proglašen svetim. Ona je proglašena svetom. Određeni oblik stoji u ustaljenim svezama: sveti Franjo, svetā Klara.

Mnogi govornici hrvatskoga jezika gube osjećaj za razlikovanje neodređenoga i određenoga oblika pridjeva. Određeni se oblik često pojavljuje gdje bi po pravilima trebao biti neodređeni; on se agresivno širi i potiskuje neodređeni oblik. Zato mislim da bi izraz proglašenje svetim, proglašenje svetom zbog (novijega) jezičnog osjećaja većine govornika hrvatskoga jezika trebalo smatrati pravilnim ne ulazeći u naglasne precizacije. Osim toga proglašenje svetim, proglašenje svetom (kanonizacija) je jednokratni čin, a dolična osoba uz osobno ime dobiva i atribut sveti, svetā, što ostaje zauvijek.

Kad blaženi Alojzije Stepinac bude proglašen svetim ili svetom, on će službeno biti SVETI ALOJZIJE STEPINAC, opet će u vezi s njim biti nešto neuobičajeno. Ako postoji samo jedan svetac, jedna svetica s jednim osobnim imenom, onda se jednostavno ispred toga imena dodaje određeni oblik pridjeva sveti, svetā. Ako ih je više, onda se dodaje i prezime ili riječ koja zamjenjuje prezime. Ali se radi jezične ekonomičnosti i to skraćuje u jednu riječ. Tako imamo Petrovo, Antunovo. To se obično tvori od osobnoga imena. Čini se da će u kratkom nazivu blagdana našega novog sveca iz više razloga prevladati prezime. Blagdan će se zvati kratko Stepinčev, kako se i sad zove. S toga gledišta ne će biti promjene.

Milan Pavelić ima prekrasnu zbirku pjesama *Zvijezde Srca Isusova*. Junaci tih pjesama su sveci, proglašeni ili neproglašeni. Prozori nekih crkava su ukrašeni freskama svetaca. Kad te prozore promatramo, onda su sveci ljudi kroz koje prolazi sunce, Sunce. Da, oni su protočni za Božju milost, Božje svjetlo.

Svi smo pozvani na svetost. O tom smo govorili u članku TKO JE SVET I ŠTO NAM JE SVETO? U tom hodu mogu nam pomoći oni koji su ostvarili vječnu sreću, vječni život – svetost, svojim primjerom i zagovorom.

Tjedni molitveni program zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK

7.30 h
Prije podne
Tijekom dana
Poslije podne
17-20 h
17 h
18 h
19 h

Sv. misa na hrvatskom
Sv. mise na raznim jezicima
Susreti po dogovoru
Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Večernji molitveni program i isповijed
Radosna i žalosna otajstva krunice
Sv. misa, blagoslov predmeta
Molitva za zdravlje duše i tijela,
slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h
Prije podne
Tijekom dana
Poslije podne
17-20 h
17 h
18 h
19 - 20 h

Sv. misa na hrvatskom
Sv. mise na raznim jezicima
Susreti po dogovoru
Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Večernji molitveni program i isповijed
Radosna i žalosna otajstva krunice
Sv. misa, blagoslov predmeta
Euharistijsko klanjanje

SRIJEDA

7.30 h
Prije podne
Tijekom dana
Poslije podne
17-20 h
17 h
18 h
19 h

Sv. misa na hrvatskom
Sv. mise na raznim jezicima
Susreti po dogovoru
Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Večernji molitveni program i isповijed
Radosna i žalosna otajstva krunice
Sv. misa, blagoslov predmeta
Molitva za zdravlje duše i tijela,
slavna otajstva krunice

ČETVRTAK

7.30 h
Prije podne
Tijekom dana
Poslije podne
17-20 h
17 h
18 h
19 - 20 h

Sv. misa na hrvatskom
Sv. mise na raznim jezicima
Susreti po dogovoru
Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Večernji molitveni program i isповijed
Radosna i žalosna otajstva krunice
Sv. misa, blagoslov predmeta,
Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h
Prije podne
Tijekom dana
Poslije podne
14 h
17-20 h
17 h
18 h
19 - 20 h

Sv. misa na hrvatskom
Sv. mise na raznim jezicima
Susreti po dogovoru
Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Križni put uz Križevac
Večernji molitveni program i isповijed
Radosna i žalosna otajstva krunice
Sv. misa, blagoslov predmeta
Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 11 h
Prije podne
Tijekom dana
Poslije podne
17-20 h
17 h
18 h
19 - 20 h

Sv. misa na hrvatskom
Sv. mise na raznim jezicima
Susreti po dogovoru
Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Večernji molitveni program i isповijed
Radosna i žalosna otajstva krunice
Sv. misa, blagoslov predmeta
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7. 8,11 i 18 h
Prije podne
Ispovijed
Poslije podne
14 h
17 - 20 h
17 h
18 h
9 h

Sv. misa na hrvatskom
Sv. mise na raznim jezicima
Prije svake sv. Mise
Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Krunica na Brdu ukazanja
Večernji molitveni program i isповijed
Radosna i žalosna otajstva krunice
Sv. misa, blagoslov predmeta 1
Molitva za ozdravljenje duše i tijela,
slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj čete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu dje-lovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Četvrtak, 2. 12. 2021.

M. ČIT.: 1Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64; Ps 119,53.61.134.150.155.158; Lk 18,35-43

Utorak, 16. 11. 2021.

M. ČIT.: 2Mak 6,18-31; Ps 3,2-7; Lk 19,1-10

Srijeda, 17. 11. 2021.

M. ČIT.: od dana: 2Mak 7,1.20-31; Ps 17,1.5-6.8.15; Lk 19,11-28

Četvrtak, 18. 11. 2021.

M. ČIT.: 1Mak 2,15-29; Ps 50,1-2.5-6.14-15; Lk 19,41-44

Petak, 19. 11. 2021.

M. ČIT.: 1Mak 4,36-37.52-59; Otpj. pj.: 1Ljet 29,10-11b.11d-12; Lk 19,45-48

Subota, 20. 11. 2021.

M. ČIT.: 1Mak 6,1-13; Ps 9,2-4.6.16.19; Lk 20,27-40

Nedjelja, 21. 11. 2021.

M. ČIT.: Dn 7, 13-14; Ps 93, 1-2.5; Otk 1, 5-8; lv 18, 33b-37

Ponedjeljak, 22. 11. 2021.

M. ČIT.: od dana: Dn 1,1-6.8-20; Otpj. pj.: Dn 3,52-56; Lk 21,1-4

Utorak, 23. 11. 2021.

M. ČIT.: Dn 2,31-45; Otpj. pj.: Dn 3,57-61; Lk 21,5-11

Srijeda, 24. 11. 2021.

M. ČIT.: od dana: Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28; Otpj. pj.: Dn 3,62-67; Lk 21,12-19

Četvrtak, 25. 11. 2021.

M. ČIT.: Dn 6,12-28; Otpj. pj.: Dn 3,68-74; Lk 21,20-28

Petak, 26. 11. 2021.

M. ČIT.: Dn 7,2-14; Otpj. pj.: Dn 3,75-81; Lk 21,29-33

Subota, 27. 11. 2021.

M. ČIT.: Dn 7,15-27; Otpj. pj. Dn 3,82-87; Lk 21,34-36

Nedjelja, 28. 11. 2021.

M. ČIT.: od dana: Br 24,2-7.15-17a; Ps 25,4-5b.6.7b-9; Mt 21,23-27

Ponedjeljak, 13. 12. 2021.

M. ČIT.: od dana: Se 3,14-18a; Otpj. pj.: Iz 12,2-3.4bcd.5-6; Fil 4,4-7; Lk 3,10-18

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

M. ČIT.: Po izboru iz Prigodnih i zavjetnih čitanja (str. 179.-189.); Kol 3, 12-17; Ps 145, 1.9-13b; Mt 11,11-15

Nedjelja, 12. 12. 2021.

M. ČIT.: Po izboru iz Prigodnih i zavjetnih čitanja (str. 179.-189.); Kol 3, 12-17; Ps 145, 1.9-13b; Mt 11,11-15

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

M. ČIT.: Se 3,14-18a; Otpj. pj.: Iz 12,2-3.4bcd.5-6; Fil 4,4-7; Lk 3,10-18

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**
Zagreb, Lika,
Sr. Hrvatska **107,8 MHz**
SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E
EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM
INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne
podatke na podupiratelji@medjugorje.hr
i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR,
za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše
radijske obitelji. Hvala vam od srca!

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine.
Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim
domovima u domovini i inozemstvu, na radnim
mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke
iz Međugorja. Putokaz je hodočasnicima iz cijelog svijeta.

**RADIO
KOJI IMA DUŠU**

